

FILHARMONIA
GORZOWSKA

**FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA
JUBILEUSZ(e)
6-20 PAŹDZIERNIKA 2023**

**FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA
JUBILEUSZ(e)
6-20 PAŹDZIERNIKA 2023**

Katowice, 13.1.2013

Szanowny Panie Dyrektore,

Upojnie dziękuję za list z prawdziwą
przyjemnością przyjmuję patronat nad
I Górowskim Festiwalem Muzyki Współczesnej.

Niestety nie będę mógł przyjechać do
Górowa, ale pragnę zapewnić o mojej
duchowej obecności tam podczas całego
Festiwali.

Życzę powodzenia tej tak pięknej
i cennej imprezie nasserdecznie
podtrawiam jej organizatorów,
wykonawców i górowskich melomnów.

Z poważaniem

JUBILEUSZ(e)

Festiwal Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara kończy w tym roku dziesięć lat. Wystartował niecałe dwa lata po tym, jak Filharmonia Gorzowska zainaugurowała swoją działalność. Pomysł tak dużego, odważnego i ambitnego wydawnictwa muzycznego, który wyszedł od ówczesnej Dyrygent Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej – Moniki Wolińskiej, wydawał się skokiem na głęboką wodę; inicjatywą tyleż wartą podjęcia, co ryzykowną. Chwila obaw i niepewności trwała jednak krótko. Potem wszystko potoczyło się bardzo szybko. A „kropkę nad i” postawił Wojciech Kilar. Napisał do nas wtedy niezwykle ciepły, pełen entuzjazmu list, który sprawił, że idea zamieniła się w cel, a nasza niepewność w wiarę, że wszystko się uda. I tak oto w lutym 2013 roku zaczęła się niezwykle historia naszego Festiwalu. Po pierwszej, zimowej edycji – następne były wiosenne, majowe. Zgodnie z wolą naszego Patrona: „Zróbcie Festiwal na wiosnę. Wtedy przyjadę”. Niestety nie udało się... Wojciech Kilar odszedł 29 grudnia 2013 roku, pozostawiając nam swoją wspaniałą muzykę i obecność, którą wciąż czujemy; zapisaną gdzieś między słowami w skreślonym własną ręką liście. Od kilku lat czasem Festiwalu jest jesień. Migocząca kolorami, nastrojami, a przy tym nie zawsze przecież piękna, pogodna i przewidywalna; idealnie korespondująca z muzyką współczesną – zjawiskową, choć jakże nieoczywistą i pełną sprzeczności.

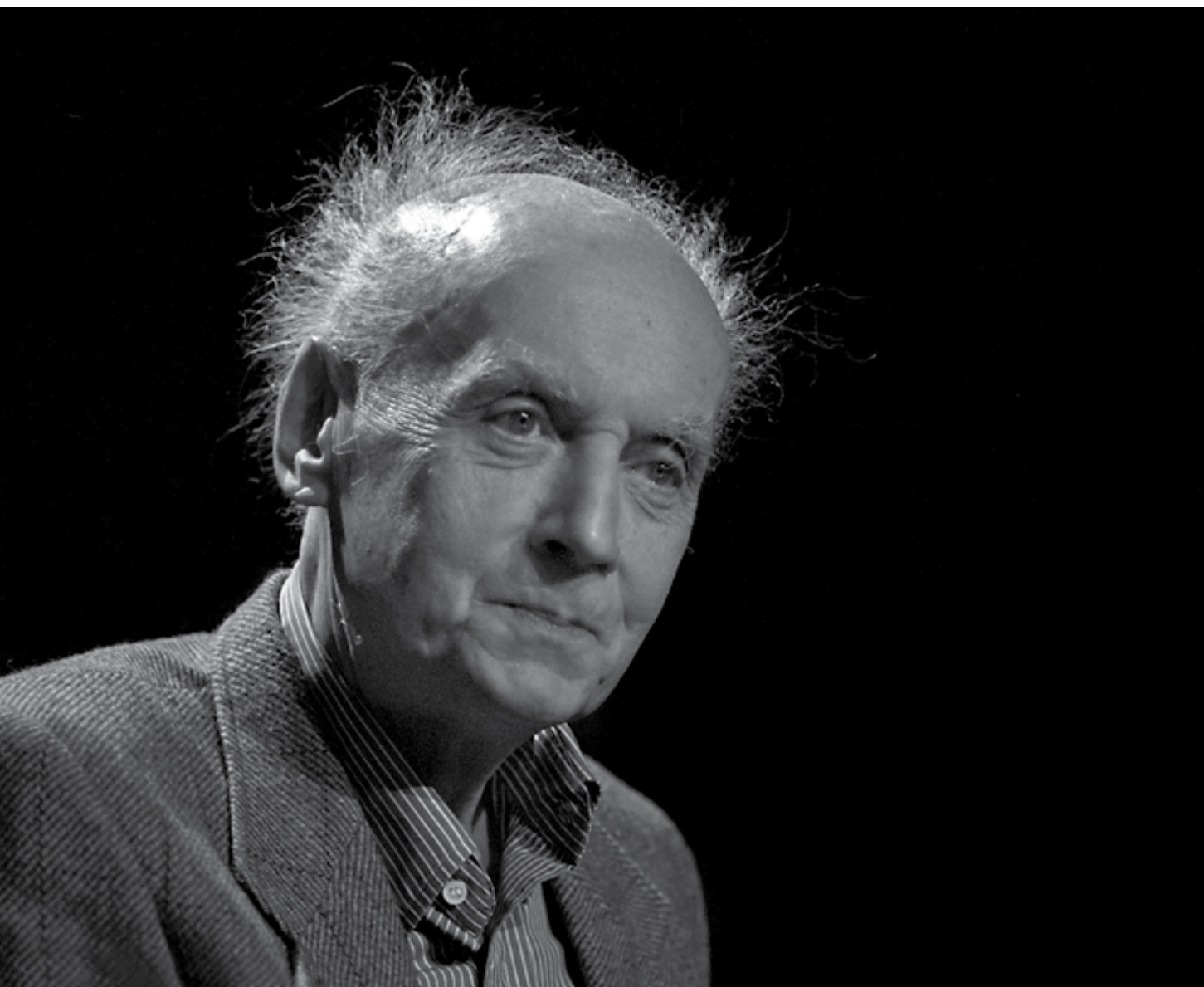
Jubileuszowa, dziesiąta edycja Festiwalu odbywać się będzie pod hasłem JUBILEUSZ(e). Celebrować chcemy bowiem nie tylko ważny i podniosły moment naszej własnej historii, lecz także przywołać inne ważne dla polskiej kultury muzycznej rocznice, składając hołd wielkim polskim twórcom muzyki XX i XXI wieku. W programach koncertów znajdą się zatem dzieła Mistrzów – Wojciecha Kilara (10. rocznica śmierci), Witolda Lutosławskiego (110. rocznica urodzin), Krzysztofa Pendereckiego (90. rocznica urodzin), Henryka Mikołaja Góreckiego (90. rocznica urodzin) oraz

Zygmunta Krauzego, który w 2023 roku świętuje swoje 85. urodziny. Kompozytor będzie także Gościem Honorowym wydarzenia.

Nasz Festiwal od początku cechowały poszukiwanie i zmienność. Wyjątkowość każdej kolejnej edycji sprawiała, że stawał się on przestrzenią, w której mnogość muzycznych substancji, twórczych ekspresji i doświadczeń płynących z obcowania z muzyką i sztuką owocowała przepiękną energią i niezapomnianą emocją. W swojej dziesięcioletniej historii Festiwal prezentował szereg symfonicznych i kameralnych dzieł muzycznych – zarówno tych wpisujących się już w kanon klasyki muzyki współczesnej, jak i kompozycji, które obrazowały najnowsze kierunki w sztuce muzycznej; gościł też dziesiątki znakomitych artystów i twórców z Polski i świata, prezentujących rozmaite nurty oraz formy ekspresji. Od dekady Festiwal jest również jednym z najbardziej znaczących wydarzeń kulturalnych w skali miasta i regionu.

Przez wszystkie te minione lata, edycje i pory roku jedna rzecz wydawała się w nim niezmienna – festiwalowe piękno, artyzm i pasja zawsze szły w parze z wielką determinacją i poczuciem realizacji wyjątkowej misji – otwierania naszych zmysłów i wrażliwości na muzykę XX i XXI wieku – na fascynujące bogactwo jej brzmienia; siłę przekazu; na leżącą u jej fundamentów ideę twórczej wolności; na wpisaną w nią opowieść dotykającą istoty współczesnego świata.

Wspominając to, co było, myślimy jednocześnie o tym, co przed nami. I jednego jesteśmy pewni. Festiwal Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara wciąż śmiało idzie na przód, nadal chcąc zachwycać, intrygować, prowokować, łączyć, zbliżyć i co najważniejsze – nieustająco i w pełni świadomie rozkochiwać w muzyce, która w swej istocie jest nam przecież najbliższa.

(C) PWM / Fot. Jan Bebel

WOJCIECH KILAR

(1932-2013)

Wybitna postać współczesnej muzyki polskiej, kompozytor takich dzieł jak *Exodus*, *Krzesany*, *Orawa*, kompozycji religijnych: *Missa pro pace*, *Bogurodzica*, *Angelus*, a także wielokrotnie nagradzany twórca muzyki filmowej (ponad 140 tytułów) pisanej dla największych reżyserów m.in.: Andrzeja Wajdy, Krzysztofa Zanussiego, Kazimierza Kutza, Francisca Forda Coppoli, Romana Polańskiego, Jane Campion i innych.

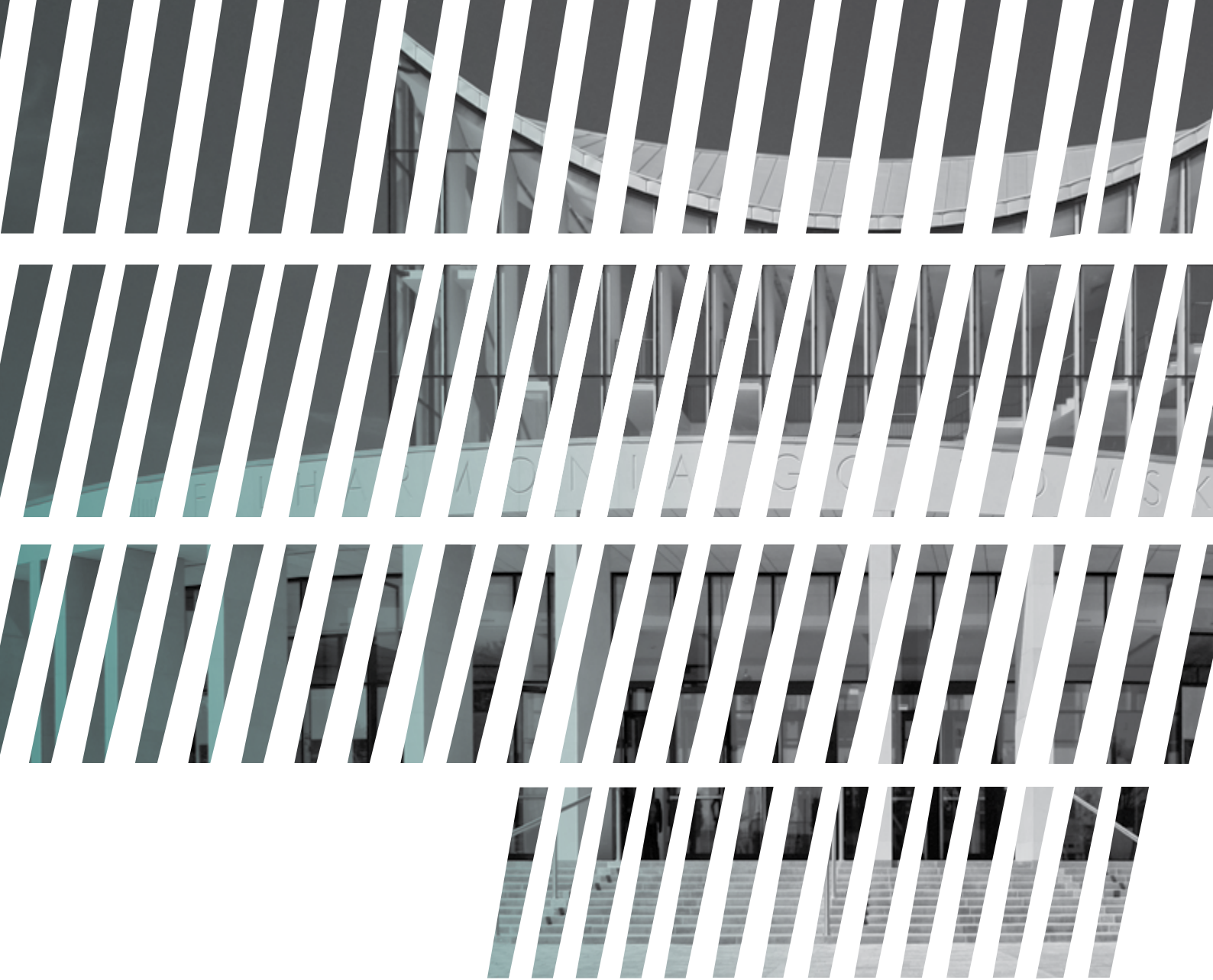
Urodzony 17 lipca 1932 roku we Lwowie, kompozytor i pianista. Po krótkich okresach spędzonych w Krośnie, Rzeszowie i Krakowie, osiadł na stałe w Katowicach. W latach 1946-1947 uczył się gry na fortepianie u Kazimierza Mirskiego w Państwowej Średniej Szkole Muzycznej w Rzeszowie, debiutował tam jako pianista na Konkursie Młodych Talentów, wykonując własne *Dwie miniatury dziecięce* (II nagroda). W latach 1947-1948 uczeń Państwowego Liceum Muzycznego w Krakowie w klasie Marii Bilińskiej-Riegerowej (fortepian) oraz Artura Malawskiego (harmonia – prywatnie), następnie Państwowego Liceum Muzycznego w Katowicach u Władysławy Markiewiczówny (fortepian). Równocześnie pobierał prywatne lekcje kompozycji u Bolesława Woytowicza, u którego w latach 1950-1955 uczył się w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Katowicach. W 1955 roku ukończył studia, otrzymując dyplom z wyróżnieniem. W tym samym roku otrzymał II nagrodę za *Małą uwerturę* na Konkursie Utworów Symfonicznych na V Festiwalu Młodzieży w Warszawie. Utwór ten znalazł się w programie pierwszego festiwalu muzyki współczesnej Warszawska Jesień w roku 1956. W latach 1955-1958 był aspirantem u Bolesława Woytowicza.

W 1957 brał udział w Międzynarodowych Kursach Wakacyjnych Nowej Muzyki w Darmstadt. W 1959-1960 jako stypendysta rządu francuskiego kształcił się w Paryżu u Nadii Boulanger (kompozycja). Występował także jako pianista, wykonując własne utwory. W 1977 roku został członkiem założycielem Towarzystwa im. Karola Szymanowskiego w Zakopanem, przez dwie kolejne kadencje był jego wiceprezesem. Był również członkiem Związku Podhalan. W roku 1991 Krzysztof Zanussi nakręcił o nim film telewizyjny pt. *Wojciech Kilar*. W 1999 otrzymał doktorat honoris causa Uniwersytetu Opolskiego. Od 1999 roku był członkiem zwyczajnym Polskiej Akademii Umiejętności.

Laureat licznych nagród, doceniany również za działalność artystyczną w kontekście społecznym. W roku 2012 otrzymał Złotego Fryderyka za całokształt twórczości.

Jego muzyka do filmu Francisca Forda Coppoli *Bram Stoker's Dracula* została uhonorowana przez Amerykańskie Stowarzyszenie Kompozytorów, Autorów i Producentów nagrodą ASCAP Award 1992 w Los Angeles, w San Francisco przyznano jej Best Score Composer for a 1992 Horror Film. Napisał ścieżkę dźwiękową do *Portretu Damy* w reżyserii Jane Campion, filmów Romana Polańskiego: *Dziewiąte Wrota* i *Pianista* (Cezar 2002 za najlepszą muzykę filmową). Po jego utwory sięgają współcześni artyści: Motion Trio, Anna Maria Jopek czy bracia Pospieszalscy, znajdując w nich bogate źródło inspiracji twórczej.

Zmarł 29 grudnia 2013 roku w Katowicach.

6.10.2023
KILAR
KONCERT INAUGURACYJNY

6 października 2023
piątek, 19:00
sala koncertowa

KILAR
KONCERT INAUGURACYJNY

Joanna Freszel / sopran
Agata Schmidt / alt
Przemysław Borys / tenor
Wojciech Gierlach / bas
Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Chór Ars Cantandi Uniwersytetu
Ekonomicznego we Wrocławiu
Anna Grabowska-Borys /
przygotowanie chóru
Marcin Nałęcz-Niesiołowski / dyrygent

WOJCIECH KILAR

Missa pro pace*

Kyrie

Gloria

Credo

Sanctus

Agnus Dei

MARCIN NAŁĘCZ-NIESIOŁOWSKI

DYRYGENT

Urodził się w 1972 roku w Gdyni. W roku 1996 z wyróżnieniem ukończył studia w Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie dyrygentury symfoniczno-operowej prof. Bogusława Madeya. Od stycznia 1997 do kwietnia 2011 roku pełnił funkcję dyrektora naczelnego i artystycznego Filharmonii Białostockiej, a następnie, od 2005 roku, Opery i Filharmonii Podlaskiej. Od września 2016 do września 2019 roku pełnił funkcję dyrektora Opery Wrocławskiej.

Artysta prowadzi ożywioną działalność koncertową, współpracując z czołowymi teatrami operowymi i orkiestrami filharmonicznymi w kraju. Występuje także na wielu estradach świata – w USA, Wielkiej Brytanii, Korei, Meksyku, Maroku, Hiszpanii, Estonii, Finlandii, na Litwie, Łotwie, Ukrainie, w Rosji, Białorusi, Niemczech, Szwecji, Francji, Belgii i Portugalii. Jest także dyrektorem artystycznym i dyrygentem Warszawskiej Orkiestry Kameralnej „Filharmonia” oraz dyrygentem gościnnym Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie. Wraz z Orkiestrą Opery i Filharmonii Podlaskiej zrealizował liczne tourné zagraniczne.

W sierpniu 2005 roku z pianistą Stanisławem Drzewieckim wystąpił w Parlamencie Europejskim w Brukseli w koncercie inauguracyjnym obchody 25. rocznicy powstania Solidarności. W czerwcu 2006 roku poprowadził wykonanie *Jutrzni* Krzysztofa Pendereckiego w Smolnym Soborze w Sankt Petersburgu z udziałem solistów i chórów rosyjskich. W 2009 roku wystąpił w Berwald Halle w Sztokholmie i siedzibie Orkiestry Symfonicznej w Göteborgu. W grudniu 2009 roku Orkiestra Opery i Filharmonii Podlaskiej pod jego batutą zagrała koncerty w Wielkiej Brytanii, gdzie w ramach obchodów Roku Polskiego „Polska! Year” wystąpiła w londyńskiej Cadogan Hall, a także w Royal College of Music.

Artysta często włącza do swoich programów koncertowych utwory polskich kompozytorów, w tym dzieła twórców mniej znanych, tworzących na emigracji. Jego nagrania dzieł Aleksandra Tansmana i Zygmunta Stojowskiego spotkały się z bardzo dobrym przyjęciem w kraju (nominacje do Fryderyka) i za granicą (płyta z utworami Stojowskiego w lutym 2009 otrzymała prestiżową nagrodę Editor’s Choice Gramophone). W kwietniu 2012 otrzymał nagrodę

Fryderyk za album z dziełami Ignacego Jana Paderewskiego – *Koncertem fortepianowym i Fantazją polską*.

Posiada bogaty dorobek fonograficzny, obejmujący ponad dwadzieścia pięć płyt CD/DVD. Dokonał też szeregu nagrań radiowych i telewizyjnych oraz muzyki filmowej (m.in.: Macieja Zielińskiego, Włodka Pawlika, Jana A.P. Kaczmarka, Zbigniewa Preisnera). Drugą dziedziną jego zainteresowań i działalności artystycznej jest śpiew solowy, który ukończył w Akademii Muzycznej w Łodzi pod kierunkiem prof. Leonarda Andrzeja Mroza.

Artysta jest laureatem wielu nagród i wyróżnień – otrzymał m.in. nagrodę Ministra Kultury „Ad Astra” ufundowaną dla młodych, utalentowanych twórców kultury (2001), Srebrny Krzyż Zasługi za wkład do rozwoju kultury narodowej i osiągnięcia w pracy zawodowej (2004) oraz srebrny medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” (2006).

W 2007 roku w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie uzyskał stopień doktora nauk muzycznych, a następnie w 2010 roku doktora habilitowanego. W październiku 2012 rozpoczął pracę na stanowisku profesora Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, prowadząc klasę dyrygentury symfoniczno-operowej. W lutym 2021 postanowieniem Prezydenta RP otrzymał tytuł profesora sztuki.

4 czerwca 2014 roku, w obecności m.in.: prezydenta RP Bronisława Komorowskiego i prezydenta Stanów Zjednoczonych Ameryki Baracka Obamy oraz innych znamienitych gości, podczas uroczystego koncertu na Placu Zamkowym w Warszawie podsumowującym obchody 25-lecia Wolności, poprowadził prawykonanie kantaty *Wolność* Włodka Pawlika. W listopadzie 2014 roku poprowadził premierowe przedstawienie baletu *1914* w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, a w lutym 2015 roku w Operze Wrocławskiej – premierę *Eugeniusza Oniegina* Piotra Czajkowskiego. W kwietniu 2016 otrzymał kolejnego Fryderyka w kategorii

album roku: muzyka współczesna za płytę *Symphony of Providence* Pawła Łukaszewskiego. W listopadzie 2016 roku ponownie poprowadził premierę baletową w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej *Chopiniana/Bolero/Chroma* m.in. z utworem *Chroma* Joby’ego Talbota w choreografii Wayne’a McGregora oryginalnie wystawionym w Royal Opera House w Londynie.

We wrześniu 2018 roku jako jeden z trzynastu przedstawicieli różnych środowisk twórczych związanych ze szkolnictwem artystycznym otrzymał powołanie od Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego do nowo zainaugurowanej Rady ds. Szkolnictwa Artystycznego. Z kolei w listopadzie 2018 nominowany był do Wrocławskiej Nagrody Muzycznej w kategorii muzyka poważna, za „mistrzowskie wykonanie oratorium *Via Crucis* Pawła Łukaszewskiego w Operze Wrocławskiej”.

ORKIESTRA FILHARMONII GORZOWSKIEJ

Swoją działalność zainauguowała w maju 2011 roku. Jej dyrektorami artystycznymi byli kolejno: Piotr Borkowski (marzec 2011-październik 2012), Monika Wolińska (kwiecień 2013-kwiecień 2017), Jacek Kraszewski (wrzesień 2017-grudzień 2020). Od lipca 2021 dyrektorem artystycznym Orkiestry jest Przemysław Fiugajski.

Od momentu powstania zespół wykonuje ambitny i zróżnicowany repertuar – od baroku po współczesność, mając na koncie współpracę z wieloma wybitnymi osobowościami polskiej i międzynarodowej sceny muzycznej. Orkiestra zagrała pod batutą tak znakomitych dyrygentów, jak Krzysztof Penderecki, Jerzy Maksymiuk, Kazimierz Kord, Tadeusz Strugała, Antoni Wit, Tadeusz Wojciechowski czy Wojciech Rajski. Wśród solistów, z którymi wystąpiła, znaleźli się m.in. Maxim Vengerov, Thomas Hampson, Soyoung Yoon, Ivan Monighetti, Adam Makowicz, Agata Szymczewska, Konstanty Andrzej Kulka, Małgorzata Walewska, Agnieszka Rehlis, Iwona Hossa, Natalie Choquette, Krzysztof Jakowicz, Kaja Danczowska, Janusz Wawrowski, Piotr Paleczny, Ewa Pobłocka.

Muzycy wielokrotnie występowali również z artystami sceny jazzowej i rozrywkowej, takimi jak m.in.: Leszek

Możdżer, Włodek Pawlik, Jarek Śmietana, Henryk Miśkiewicz, Jose Torres, Irena Santor, Grzegorz Turnau, Mieczysław Szcześniak, Marcin Wyrostek; na koncertach mają także współpracę z kompozytorami Janem A.P. Kaczmakiem (Festiwal *Transatlantyk*) i Radzimirem Dębskim (projekt *Hip Hop Symfonicznie* z udziałem jednego z najważniejszych polskich raperów Miuosha), a także koncerty na Festiwalu Przystanek Woodstock, gdzie zagrali z Michałem Jelonkiem (2014) oraz amerykańską kapelą rockową Dead Daisies (2017).

Orkiestra prowadzi również aktywną działalność artystyczną w rejonie transgranicza. W roku 2022 rozpoczęła współpracę z renomowanym festiwalem muzycznym Choriner Musiksommer (Brandenburgia, Niemcy), otrzymując jednocześnie zaproszenie na dwa kolejne sezony. Regularnie zapraszana jest także z koncertami do Słubicy i Frankfurtu nad Odrą.

W swoim dorobku artystycznym posiada trzy płyty CD: *Sibelius, Czajkowski – koncerty skrzypcowe* (2012) nagrane wspólnie ze skrzypaczką Soyoung Yoon, *Bronisław Kaper / Jan A.P. Kaczmarek – Spotkanie* (2015) oraz *Malawski, Palester – Ślad ocalony* (2022).

SKRZYPCE I

Maria Nowak-Walbrodt –
koncertmistrz
Miłosz Wieliński –
koncertmistrz
Maciej Grygiel
Weronika Janik-Kurek
Daria Krzysztoń-Baran
Filip Orlikowski
Paulina Tobis

SKRZYPCE II

Łukasz Jaros
Aleksandra Bogacka-Pajdzik
Yi Ding-Dana
Amelia Dziedzic
Agnieszka Wenda

ALTÓWKI

Dawid Pajdzik
Paweł Gaca
Joanna Głąb
Mikołaj Sobolewski
Paulina Zmysłowska-Kłosińska

WIOLONCZELE

Piotr Więclaw
Małgorzata Bleja
Mikołaj Cieślak
Agnieszka Lasek
Katarzyna Winkiewicz-Więclaw

KONTRABASY

Mateusz Rzytko
Natalia Chmurczyk
Aleksander Krywult

FLETY

Gaëlle Dohen
Ada Mazurek

OBOJE

Maria Banaszak
Alexander Pipkin

KLARNETY

Maciej Dana
Grzegorz Tobis

FAGOTY

Bartosz Baran
Mateusz Janiak

WALTORNIE

Joanna Wydmuch
Krzysztof Landowski

KOTŁY

Aleksander Lasek

JOANNA FRESZEL

SOPRAN

Sopranistka urodzona w Warszawie. Trzykrotna stypendystka Ministra Kultury, programu Pro Polonia, ISA2012, odznaczona medalem „Magna cum Laude” (2013), Stypendium Młoda Polska (2014), Les Orphées d’Or – Prix de la SACD od Académie du Disque Lyrique za najlepszą interpretację muzyki współczesnej (2016). Nominowana w dwóch kategoriach do nagrody Fryderyki 2016 za swój debiutancki album *real life song* oraz do nagrody Koryfeusz 2017; zdobywczyni Paszportu „Polityki” (2017). W roku 2020 otrzymała nagrodę Koryfeusz w kategorii wydarzenie roku za udział w dramacie per musica *Drach* Aleksandra Nowaka do libretta Szczepana Twardocha. W 2021 zdobyła Fryderyka w kategorii album roku muzyka oratoryjna i operowa za dokonanie nagrania oper *ahat-ili* – siostra bogów Aleksandra Nowaka do słów Olgi Tokarczuk, a w 2022 za *Syrena* – *dramma per musica* A. Nowaka do słów S. Twardocha.

Nagrodzona m.in. na Międzynarodowym Konkursie im. Haliny Halskiej, Międzynarodowym Konkursie im. Karola Szymanowskiego, Konkursie im. Jana, Edwarda, Józefiny Reszków, International Hans Gabor Belvedere Singing Competition, isa – Internationale Sommerakademie der mdw – Universität für Musik und darstellende Kunst Wien; ponadto jest finalistką Gian Battista Viotti International Music Competition.

Nagrywała muzykę do filmów i słuchowisk. Brała udział w festiwalach, takich jak: Prawykonania, Warszawska Jesień, Aix-en-Provence, Contrechaps, Sacrum Profanum, Kwartet Śląski i jego goście, Saaremaa Opera Days, Opera in the Town

Hall Festival, Musica Polonica Nova, Melos-Etos. Współpracuje z Estońską Operą Narodową, Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie oraz Teatrem Wielkim w Poznaniu.

Występowała jako Musetta w *Cyganerii* G. Pucciniego, Vénus i Phrygienne w *Dardanusie* J.Ph. Rameau, Fiodiligi w *Cosi fan tutte* W.A. Mozarta, Małgorzata w *Fauście* Ch. Gounoda, Maszyna w *Niciach* K. Wołka, Susanna w *Figaro gets a divorce* E. Langer, Psyche w *Erosie i Psyche* L. Różyckiego, Inanna w *ahat ili* A. Nowaka, Ellenai w *Anhellim* D. Przybylskiego, Rozyna w *Cyruliku sewilskim* G. Rossiniego, Hanna w *Strasznym dworze* S. Moniuszki.

Była zapraszana do współpracy przez Orkiestry Filharmonii: Narodowej, Białostockiej, Krakowskiej, Śląskiej, Świętokrzyskiej, Szczecińskiej, Zielonogórskiej, Lwowskiej, Odeskiej, Donieckiej, a także przez NOSPR, Sinfonię Varsovię, Sinfonię luventus, Orkiestrę Akademii Beethovenowskiej, Österreichisches Ensemble für Neue Musik, Erepijs, AUKSO – Orkiestrę Kameralną Miasta Tychy, Orkiestrę Muzyki Norwej. Specjalizuje się w wykonawstwie muzyki współczesnej, choć z powodzeniem sięga do dzieł wszystkich epok.

Gościnnie śpiewała na płytach Kwartetu Śląskiego oraz artystów takich jak: Ewa Liebchen, Rafał Łuc, Andrzej Karatów, Leszek Długosz. W 2020 roku wraz z Łukaszem Chrzęszczakiem wydała swoją drugą płytę *Śpiewnik polski* (Orphée Classics), a w 2021 wraz z Bartłojem Kominkiem płytę *Akwarelle*, będącą pierwszą fonograficzną rejestracją wszystkich pieśni Grażyny Bacewicz (DUX).

Jest autorką programów edukacyjnych, takich jak „poGŁOSka” oraz „samoŚPIEW”. Podejmują one tematykę najciekawszych zjawisk współczesnej sztuki wokalne oraz kształcenia głosu.

W 2019 uzyskała z wyróżnieniem stopień doktora sztuki. Obecnie wykłada na UMFC w Warszawie oraz w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach.

AGATA SCHMIDT

MEZZOSOPRAN

Ukończyła z wyróżnieniem bydgoską Akademię Muzyczną w klasie prof. Hanny Michalak. Jest laureatką drugiej nagrody na Międzynarodowym Konkursie Grand Prix de l'Opéra w Bukareszcie (2015) oraz nagrody za najlepsze wykonanie pieśni polskich

na Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Stanisława Moniuszki w Warszawie (2016).

W latach 2011-2014 była uczestniczką programu ATELIER Lyrique Opéry Paryskiej. W Opéra Garnier zadebiutowała tytułową rolą Orfeusza w *Orfeuszu i Eurydyce* W.Ch. Glucka w inscenizacji Piny Bausch. Za tę rolę otrzymała dwie prestiżowe nagrody: Prix L'AROP i Prix Carpeaux dla najlepszego młodego śpiewaka 2014 roku. Była również uczestniczką Akademii Operowej przy Teatrze Wielkim – Operze Narodowej, gdzie pracowała pod opieką Anity Garanči oraz Podyplomowego Studium Pieśni na UMFC. Do Palais Garnier w roli Orfeusza powróciła w 2018 roku.

Na scenach francuskich zadebiutowała ponadto w rolach: Driady w *Ariadnie na Naksos* R. Straussa oraz Trzeciej nimfy w *Rusałce* A. Dvořáka w *Opéra Bastille*; Orfeusza w *Orfeuszu i Eurydyce* w Opéra Bordeaux; w tytułowej roli w *Gwałcie na Lukrecji* B. Brittena i Constanzy w *Bezłudnej wyspie* J. Haydna oraz w scenicznym wystawieniu *Stabat Mater* Dvořáka w Opéra national de Montpellier, a także Marty i Pantalisa w *Mefistofelesie* A. Boito na deskach Opéra de Lyon. W 2016 roku zadebiutowała jako Trzecia Dama w *Czarodziejskim flecie* W.A. Mozarta w Teatrze Wielkim –

Operze Narodowej, a w następnych sezonach również jako Suzuki w *Madame Butterfly* G. Pucciniego.

Z repertuarem kameralnym i oratoryjnym koncertowała między innymi w Palais Garnier, Auditorium Maison de la Radio, Filharmonii Narodowej w Warszawie, Amphithéâtre de l'Opéra Bastille, Notre Dame de Paris, St. Martin-in-the-Fields, a także na europejskich festiwalach muzycznych w Aix-en-Provence, Verbier i Aldeburgh.

Jeszcze jako studentka rozpoczęła współpracę z pianistą Bartłomiejem Weznerem. Duet został doceniony na wielu konkursach muzycznych, w tym drugą nagrodą na VII Międzynarodowym Konkursie im. Karola Szymanowskiego w Łodzi, trzecią nagrodą oraz nagrodą za najlepsze wykonanie cyklu pieśni na XIV Międzynarodowym Konkursie Sztuki Wokalnej im. Ady Sari w Nowym Sączu, trzecią nagrodą na XVII Międzynarodowym Konkursie Kameralnym im. Kiejstuta Bacewicza w Łodzi.

W sezonie 2021/2022 w światowej prapremierze opery *Wanda* Joanny Wnuk-Nazarowej wcieliła się w rolę tytułową; powróciła również do Francji, by wcielić się w rolę Maddaleny w *Rigoletcie* G. Verdiego oraz zadebiutować na deskach opery w Limoges jako Driada w *Ariadnie na Naksos*.

Sezon 2022/2023 rozpoczęła od nagrań *Sonetów do Orfeusza* M. Ptaszyńskiej i *Missa pro pace* W. Kilara z Orkiestrą Polskiego Radia pod batutą Michała Klauzy oraz wykonania *Lied von der Erde* G. Mahlera z Orchestre National des Pays de la Loire pod batutą Saschy Goetzela i *Stabat Mater* K. Szymanowskiego pod batutą Jacka Kaspzyka w NFM. Powróciła też na deski Opery w Lyonie (*Marcelina w Weselu Figara*) oraz do Teatru Wielkiego – Opery Narodowej (*Suzuki w Madame Butterfly*).

PRZEMYSŁAW BORYS

TENOR

Absolwent Wydziału Wokalnego Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu (klasa śpiewu solowego prof. Bogdana Makala) oraz Masterstudium Universität Mozarteum w Salzburgu (klasa prof. Elisabeth Wilke). Stypendysta programu Erasmus w Hochschule für Musik w Dreźnie. Absolwent studiów doktoranckich na Wydziale Wokalnym wrocławskiej Akademii Muzycznej w klasie prof. B. Makala.

Jest zdobywcą wielu nagród w prestiżowych konkursach wokalnych, m.in. Grand Prix w III Międzynarodowym Konkursie dla Młodych Śpiewaków w Kownie, nagrody specjalnej w Konkursie Wokalnym im. J.E.J. Reszków w Częstochowie, zdobywcą bursztynowej struny na I Festiwalu Włoskiej Muzyki Operowej we Włocławku „Belcanto per sempre”; jest również finalistą Międzynarodowego Konkursu Wokalnego Martinelli-Pertile Montagnana w Padwie czy Międzynarodowego Konkursu Wokalnego L’Orfeo di Claudio Monteverdi w Weronie.

Współpracował ze znakomitymi dyrygentami, koncertując w kraju i za granicą, m.in. w Niemczech, Austrii,

Holandii, Belgii, we Włoszech, w Portugalii, Rumunii, Chinach. Współpracuje z wieloma instytucjami kultury – Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu, Filharmoniami: Gorzowską, Jeleniogórską, Krakowską, Opolską, Rzeszowską, Zabrzezańską, Zielonogórską, Polską Filharmonią Kameralną Sopot, AUKSO – Orkiestrą Kameralną Miasta Tychy oraz zespołami: Cappella Cracoviensis, Ricordanza, Zespołem Muzyki Dawnej Diletto, wykonując solowe partie oratoryjne i operowe oraz dokonując nagrań płytowych.

Od 2012 roku jako solista współpracuje z Operą i Filharmonią Podlaską, występując w takich produkcjach operowych, operetkowych i musicalowych jak: *Carmen* G. Bizeta w reżyserii Beaty Redo-Dobber, *Czarodziejski flet* W.A. Mozarta w reżyserii Jarka Marszewskiego, *Zemsta nietoperza* J. Straussa w reżyserii Andrzeja Bubenienia, *Traviata* G. Verdiego, *Straszny dwór* S. Moniuszki, *Korczak* Ch. Williamsa, *Skrzypek na dachu* J. Brocka w reżyserii Roberto Skolmowskiego oraz w musicalu *Upiór w Operze* A.L. Webbera w reżyserii Wojciecha Kępczyńskiego.

WOJCIECH GIERLACH

BAS

Ukończył warszawską Akademię Muzyczną im. Fryderyka Chopina w klasie prof. Kazimierza Pustelaka z wyróżnieniem „Magna cum Laude”. Laureat wielu nagród i wyróżnień na międzynarodowych konkursach wokalnych. Wśród ostatnich sukcesów artysty należy wspomnieć udział w takich realizacjach jak m.in. *Alcina* (Melisso) w Los Angeles Opera, *Nieszpory Sycylijskie* (Procida) w Opera Bergen oraz *Czarodziejski flet* (Sarastro) w Polskiej Operze Królewskiej.

W sezonie 2017/2018 zadebiutował w Operze Królewskiej w Covent Garden w Londynie jako Priest w *Lady Macbeth mceńskiego powiatu* Dmitrija Szostakowicza pod dyrekcją Antonia Pappano. Do swoich sukcesów artystycznych zalicza również debiuty w: Duńskiej Operze Królewskiej oraz w Walijskiej Operze Narodowej jako Sir Giorgio w *Purytanach* Belliniego pod dyrekcją Carla Rizziego oraz występy jako Melisso w *Alcinie* Händla (razem z Joyce DiDonato oraz The English Concert) pod dyrekcją Harry’ego Bicketa w nowojorskiej Carnegie Hall, paryskim Théâtre des Champs-Élysées i Theater an der Wien.

Wystąpił również jako: Don Basilio (*Cyrulik sewilski*) w Deutsche Oper Berlin, Oroveso (*Norma*) w Teatro Nacional São Carlos w Lizbonie, Asur (*Semiramida*) w Royal Danish Opera w Kopenhadze, Alidoro (*Kopciuszek*) na Festival d’Aix-en-Provence, Melisso (*Alcina*) w Opéra National de Bordeaux, Orbazzano (*Tankred*) w Teatro de la Maestranza w Sevilla, Talbot (*Maria Stuarda*) w Deutsche Oper am Rhein, Hrabia Rodolfo (*Lunatyczka*) i Rocco (*Fidelio*) w Theater St. Gallen.

W Teatrze Wielkim – Operze Narodowej wystąpił m.in. jako Sarastro w *Czarodziejskim flecie*, Don Alfonso w *Lukrecji Borgii*, Raimondo w *Łucji z Lammermooru*, tytułowy Figaro w *Weselu Figara*, Escamillo w *Carmen*, Gessler w *Wilhelmie Tellu*, Talbot w *Marii Stuart* oraz Sparafucile w *Rigoletto*.

Z powodzeniem występuje także w repertuarze koncertowym i oratoryjnym. Śpiewa m.in. w *Stabat Mater* Dvořáka z Royal Liverpool Philharmonic Orchestra oraz *Requiem* Verdiego z London Philharmonic Orchestra.

Najbliższe plany artysty obejmują m.in. *Urowadzenie z Seraju* (Osmín) w ABAO Bilbao oraz powrót do WNO jako Mephistopheles w *Fauście* Gounoda.

CHÓR ARS CANTANDI UNIWERSYTETU EKONOMICZNEGO WE WROCŁAWIU

Swoją działalność rozpoczęli osiemnaście lat temu. Tworzy go grupa ludzi o rozmaitych pasjach, których łączy uwielbienie muzyki poważnej i niepoważnej. Występuje podczas uroczystości zarówno na Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu, jak i innych wrocławskich uczelniach, a także w ramach dolnośląskich festiwali i cyklicznych wydarzeń artystycznych. Koncertował we Włoszech, w Grecji, Republice Czeskiej, Ukrainie, Białorusi, Macedonii, Niemczech, Hiszpanii oraz w wielu miejscach w Polsce.

Niemal od początku swojej działalności zdobywa nagrody na konkursach i festiwalach muzyki chóralnej. Do znaczących osiągnięć chóru w ostatnich latach należą m.in.: złoty dyplom, zwycięstwo w kategorii chórów mieszanych i nagroda za najlepsze wykonanie utworu kompozytora bydgoskiego na II Ogólnopolskim Konkursie Chóralnym „Musica

in Urbe” w Bydgoszczy (2019), złoty dyplom na IV Międzynarodowym Festiwalu i Konkursie Chóralnym im. Claudia Monteverdiego w Wenecji (2019), złoty dyplom na IX Międzynarodowym Festiwalu i Konkursie Chóralnym „Per Musicam ad Astra” w Toruniu (2022), Grand Prix, dwa złote dyplomy, nagroda główna – Bursztynowa Aureola św. Piotra Apostoła w kategorii Musica Sacra i nagroda Burmistrza Miasta podczas 57. Międzynarodowego Festiwalu Pieśni Chóralnej w Międzyzdrojach (2022) oraz nominacja do udziału w konkursie Grand Prix Polskiej Chóralistyki im. Stefana Stuligrosza w Poznaniu (2022).

Od kilku lat Chór sukcesywnie poszerza swój repertuar o formy oratoryjne i sceniczne; wielokrotnie brał udział w superwidowiskach Opery Wrocławskiej (*Faust*, *Nabucco*, *Traviata*) czy wydarzeniach artystycznych związanych

z Europejską Stolicą Kultury (koncert z Andream Bocellim, *Przebudzenie, Flow, Hiszpańska Noc z Carmen-Zarzuela Show, Niebo*, Europejskie Nagrody Filmowe); angażuje się także w projekty komercyjne dla wielotysięcznej widowni (widowisko *Carmina Burana* w Centrum Kongresowym ICE Kraków, koncert z Sarah Brighman w warszawskim COS Torwar, koncert z okazji 40-lecia pracy artystycznej Zbigniewa Preisnera w Tauron Arena Kraków, koncerty muzyki filmowej).

Ważną częścią działalności chóru są inicjatywy charytatywne. Zespół regularnie angażuje się w akcje i zbiórki, połączone często z artystycznymi projektami i koncertami: „Solidarni z Ukrainą”, #hot16challenge połączony ze zbiórką na rzecz ochrony zdrowia, „Szlachetna Paczka”, koncerty dla Hospicjum Bonifratrów we Wrocławiu czy Fundacji „Na ratunek dzieciom z chorobą nowotworową” we Wrocławiu.

Założycielką i dyrygentką chóru jest Anna Grabowska-Borys – absolwentka Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu w specjalnościach: dyrygentura chóralna (dyplom z wyróżnieniem w klasie prof. Haliny Bobrowicz), dyrygentura symfoniczno-operowa oraz teoria muzyki, a także Podyplomowego Studium Chórmistrzowskiego przy Akademii Muzycznej w Bydgoszczy. Jest laureatką III Międzynarodowego Turnieju Dyrygentury Chóralnej „W stronę polifonii” we Wrocławiu, na którym w grudniu 2005 roku zdobyła III nagrodę oraz Nagrodę Kierownika Katedry Chóralistyki i Prowadzenia Zespołów Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Przez wiele lat pracowała jako pedagog w Szkole Muzycznej I stopnia im. Grażyny Bacewicz oraz Społecznej Szkole Muzycznej I stopnia we Wrocławiu, prowadząc orkiestrę, zespoły wokalne, kameralne i przedmioty teoretyczne. W grudniu 2009 została dyrygentem, a w lutym 2010 kierownikiem Chóru Opery Wrocławskiej, z którym od tamtego czasu przygotowała ponad sześćdziesiąt premier teatralnych i widowisk operowych.

WOJCIECH KILAR (1932-2013)

**Missa pro pace na 4 głosy solowe,
chór mieszany i orkiestrę (2000)**

Co może mieć do powiedzenia współczesnemu, postnowoczesnemu światu muzyka o ponad 1500-letniej tradycji, zakorzeniona w jeszcze starszej liturgii chrześcijańskiej? Czy powrót do tak dalekich źródeł w XXI wieku ma nadal sens? A może właśnie te czasy potrzebują go nade wszystko; może zlaicyzowany, a zarazem kłaniający się wielu złotym bożkom współczesny świat, jak żaden inny wcześniej, jest takiej muzyki spragniony? *Missa pro pace* Kilara zdaje się rozstrzygać rzecz jednoznacznie.

Msza w intencji pokoju – skomponowana z okazji jubileuszu stulecia Filharmonii Narodowej na zamówienie jej ówczesnego dyrektora Kazimierza Korda – to monumentalne w formie dzieło o wielkim ładunku emocjonalnym. Z jednej strony osadzone mocno w tradycji mszalnej, bazujące na liturgicznym tekście łacińskim oraz muzycznych idiomach wczesnego średniowiecza, baroku i romantyzmu, z drugiej – bardzo współczesne, jeśli idzie o sposób wyrazu i wolumen ekspresji. O jego niezwykłości decyduje przede wszystkim prostota stylu, języka i środków, z właściwą dla Kilara przejrzystą fakturą, uproszczoną harmoniką i wyrazistą motoryką. Rozbudowany aparat wykonawczy (kwartet solistów, chór mieszany i orkiestra symfoniczna) kompozytor wykorzystuje tu w sposób nadzwyczaj przemyślany, główną osią dzieła czyniąc tekst liturgiczny. Dla podkreślenia jego znaczenia głosy solistów i chóru często pozbawione „wsparcia” orkiestry rozbrzmiewają czystym i prostym śpiewem a cappella. Ta wolna od patosu, ascetyczna, niemal wydestylowana w brzmieniu muzyka zdaje się idealnie korespondować z poetyką tekstów *Mszy łacińskiej*, swoim niewymuszonym

artyzmem i skupieniem, przenosząc współczesnego słuchacza daleko poza jego t u i t e r a z.

Intencja dzieła jest jasna, a jego sens – niezwykle czytelny. Msza Kilara to kilkadziesiąt minut silnego duchowego przeżycia, medytacyjnej wędrówki w głąb siebie. To muzyka, która wyrastając z wiary chrześcijańskiej, staje się wyrazem głębokiej pobożności i nierozłącznie z nią współlistnieje. Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus Dei – części mszalnego kanonu – z wolna rozpościerają się w czasie, a właściwie podporządkowują go sobie, tworząc zawieszoną gdzieś ponad ziemią przestrzeń zatrzymania, trwania w modlitwie, kojącej kontemplacji. Rozwijane w wolnych tempach poruszając piękne melodie otwierają przed nami również wrota muzycznego uniwersum, przywołując brzmienia chorału gregoriańskiego, starych pieśni kościelnych, echa palestrinowskiej polifonii, późnobarokowe fugata, romantyczny uniwersalizm z jego uczuciowością, wreszcie tendencje postromantyczne właściwe muzyce XX wieku.

W rozpoczynającym *Mszę Kyrie* muzyka zdaje się wyłaniać z ciemności i mroku, przynosząc z sobą poczucie niepokoju, niemocy i bolesnej tęsknoty. W partiach solowych, równie mrocznych i posępnych, słyszymy ton błagalnego wołania. Czy nie tak właśnie brzmieć mógłby głos naszych czasów? W stronę światła muzykę popycha tętniąca życiem i pełna śpiewnego zgiełku *Gloria*, przetamana jednakowoż żarliwym modlitewnym śpiewem solistów *Qui tollis* niosącym chwilę wyciszenia. Najważniejsze w całej *Mszy Credo* to mistyczne w nastroju, przywołujące aurę średniowiecznych klasztorów wyznaczenie wiary przeznaczone na głosy solowe i chór a cappella,

mające, zgodnie z zamysłem samego twórcy, jak najpełniej oddać ducha indywidualnej modlitwy. Przeznaczone na sopran solo, dwie harfy i smyczki *Sanctus* to piękna, liryczna aria, która trwając w miękkim ukołysaniu, przynosi medytacyjne ukojenie i wewnętrzny spokój. Końcowe *Agnus Dei* to najbardziej rozbudowana i zróżnicowana pod względem dynamiki, brzmienia i obsady część dzieła. Z niej to wyłania się proste, pełne ufności *Dona nobis pacem – Obdarz nas pokojem*. Trzy słowa, które stając się kulminacją całego dzieła, niczym hymn niosą nadzieję, że tak właśnie się stanie.

Missa pro pace to Msza naszych czasów. Esencjonalna w swej głębi pozwala na chwilę powrócić do tego, co najprostsze, fundamentalne, wyrosłe z nienaruszalnego, odwiecznego porządku. W tej wielce religijnej i transcendentnej muzyce jest jednocześnie coś ogromnie ożywczego, namacalnego, dzisiejszego. Sacrum Kilara nie jest bowiem czymś dalekim, wymagającym, niedościgłym, napominającym, żądającym poświęceń. To sacrum, które zna i rozumie nasze współczesne tęsknoty. Które nas ku sobie przyciąga. W którym chcemy pozostawać. I w które chcemy wierzyć.

[80']

8.10.2023
KOCZKODANSE
KONCERT FAMILIJNY
Z CYKLU MŁODY WSPÓŁCZEŚNIAK

8 października 2023
niedziela, 12:00
sala koncertowa

KoczkodanSE
KONCERT FAMILIJNY
Z CYKLU MŁODY WSPÓŁCZEŚNIAK

Twórcy:

Radosław Wysocki /
libretto i dramaturgia
Iwona Pasińska /
reżyseria
Andrzej Grabowski /
scenografia i kostiumy
Zbigniew Kozub, Michał Beszczyński,
Zuzanna Majewska /
muzyka i opracowanie dźwięku
Marek Grabowski, Edyta Pietrowska /
wideo projekcje
Adriana Cygankiewicz /
współpraca kostiumograficzna
i charakteryzacja
Paulina Jaksim /
asystent spektaklu

Obsada:

Evelyn Blue / Słoń
Kacper Bożek / Pingwin
Julia Hałka / Koczkodan
Ptryk Jarczok / Koczkodan
Jerzy Kaźmierczak / Żyrafa
Zbigniew Kocięba / Papuga
Katarzyna Kulmińska / Pingwin
Dominik Kupka / Niedźwiedź
Daniel Michna / Lew
JinWoo NamKung / Kangur
Katarzyna Rzetelska / Bizon
Sandra Szatan / Kozica
Zofia Tomczyk / Wielbłąd

W projekcjach gościnnie:
w roli Dyrektora ZOO – Ewa Zgrabczyńska –
Dyrektor Ogrodu Zoologicznego
w Poznaniu,
w roli Reżysera – Maksymilian Światała.

POLSKI TEATR TAŃCA

W 2017 roku Polski Teatr Tańca odbył najdłuższe w dotychczasowej historii tournée w Azji, obejmujące sześć realizacji w znakomitych ośrodkach teatralnych: Harbin Opera House, Tianjin Opera House i Poly Theatre w Shenzhen. Wystąpił podczas China Shanghai International Arts Festival (2018), 15. edycji Belgrad Dance Festival (2018), Międzynarodowego Forum Teatralnego TEART w Mińsku (2018), Międzynarodowego Festiwalu Tańca Quinzena de Dança de Almada

Najstarszy teatr tańca w Polsce, działający nieprzerwanie od 12 września 1973 roku. Jego pierwszym dyrektorem był Conrad Drzewiecki, wybitny tancerz i choreograf. Kolejne lata działalności Polskiego Teatru Tańca (PTT) wyznaczyły autorskie wizje jego dyrektorów: Conrada Drzewieckiego (1973-1987), Mirosława Różalskiego (1987-1988) oraz Ewy Wycichowskiej (1988-2016). Od 1 września 2016 roku dyrektorem Teatru jest dr Iwona Pasińska, choreograf, dramaturg ruchu, teatrolog, wieloletnia pierwsza solistka Polskiego Teatru Tańca. Od momentu objęcia przez nią funkcji dyrektora, teatr przygotował dziesięć premier. W gronie twórców współpracujących z Teatrem znaleźli się tacy reżyserzy teatralni jak m.in. Igor Gorzkowski, Marcin Liber, Katarzyna Radoszyńska, Iwo Vedral i Szymon Kaczmarek, polscy choreografowie reprezentujący różne pokolenia, wśród nich Jo Strømngren, Tomasz Bazan, Aleksandra Dziurosz, Kaya Kołodziejczyk, Jacek Przybyłowicz, Maciej Kuźmiński, Marta Ziółek czy Mikołaj Karczewski oraz niemiecki kolektyw artystyczny bodytalk z Münster.

w Portugalii (2019), a także w Thalia Hall – The State Philharmonics Sibiu (2019), Cēsis Concert Hall (2019) w Trinity Laban czy Conservatoire of Music and Dance w Londynie (2019). Koprodukcje z bodytalk można oglądać na scenach niemieckich w Berlinie, Lipsku czy Mannheim, a premiery wspólnie zrealizowanych spektakli w Teatrze Pumpenahaus w Münster. Regularnie pojawia się w różnych ośrodkach w Polsce. Brał udział m.in. w programie Scena Tańca Studio w Warszawie (2017 i 2018), X Dniach Sztuki Tańca, organizowanych przez Teatr Wielki – Operę Narodową i Polski Balet Narodowy w Warszawie. 31 marca 2020 oraz 28 kwietnia 2020 roku na antenie TVP Kultura odbyły się telewizyjne premiery dwóch spektakli Polskiego Teatru Tańca – 45 w choreografii Jacka Przybyłowicza, przygotowanego w kontekście jubileuszu Teatru oraz *Żniw*. Od 2017 roku w repertuarze Polskiego Teatru Tańca na stałe zagościły krótkometrażowe projekty choreograficzne w reżyserii i choreografii Iwony Pasińskiej – *Inicjacja* (2017), *Brzemie* (2018), *Toporzeł* (2019), *Ta Mara* (2020) i *Zielnik* (2021).

Za swoje osiągnięcia artystyczne Teatr otrzymał wiele nagród i wyróżnień. Z uznaniem na arenie międzynarodowej spotkały się spektakle, choreograficzne projekty filmowe, a także wydawnictwa Polskiego Teatru Tańca. Ostatnim sukcesem był udział w 46. edycji Opolskich Konfrontacji Teatralnych / VII Konkursie na Inscenizację Dawnych Dzieł Literatury Polskiej „Klasyka Żywa”. Werdykt Jury przyniósł równorzędne nagrody indywidualne Igorowi Gorzkowskiemu – za reżyserię i Iwonie Pasińskiej – za choreografię spektaklu *Kurka Wodna albo urojenie*. Artyści – tancerze Polskiego Teatru Tańca otrzymali nagrodę zespołową. Filmowe projekty choreograficzne nagradzane są w Polsce, USA, Kanadzie, Chinach czy Meksyku. *Ta Mara* prezentowana była w Pawilonie Polskim podczas Wystawy Światowej EXPO 2020 w Dubaju. W 2019 roku monografia jubileuszowa Polskiego Teatru Tańca 1973-2018 PTT otrzymała srebrny medal w konkursie European Design Awards w 2019 roku i znalazła się w gronie pięćdziesięciu najlepiej zaprojektowanych książek z całego świata w konkursie „50 books”, organizowanym przez The Professional Association for Design oraz Design Observer (USA). Album *Historie naturalne*, wydawnictwo Polskiego Teatru Tańca z 2020 roku, został nagrodzony m.in. złotym medalem w kategorii katalogi artystyczne w konkursie European Design Awards 2021 oraz brązowym medalem w konkursie Best Book Design from all over the World, organizowanym przez niemiecką fundację Stiftung Buchkunst. Od grudnia 2020 roku Polski Teatr Tańca działa we własnej siedzibie, która mieści się przy ul. Tańczaka 8 w Poznaniu.

KoczkodanSE

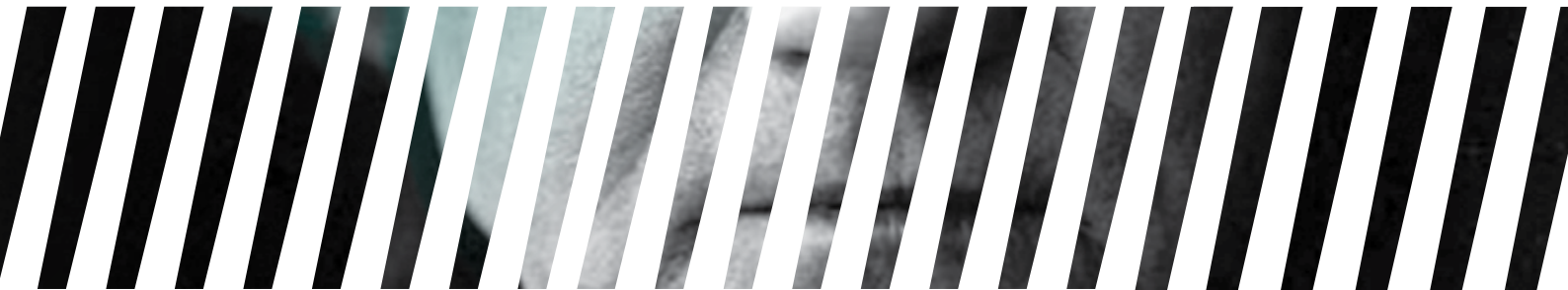
Zwierzęta to najbliższe człowiekowi żywe istoty. Kochamy je, zapraszamy do naszego życia, cieszymy się ich obecnością, a jednocześnie często próbujemy zdominować, nie dociekając, co czują i jakie są naprawdę. A gdybyśmy tak spróbowali odkryć wspólnie ich dziką i zaskakującą naturę? A budząc w sobie czułość i empatię, poczuli szacunek do każdego z nich i docenili ich naturalne piękno i instynktowną mądrość? Wszystkich gotowych na podjęcie wyzwania wraz z Polskim Teatrem Tańca zapraszamy na bliskie spotkanie z egzotyczną gromadką zwierzęcych osobistości. Na naszej festiwalowej scenie familijnej tym razem wyjątkowy spektakl, w którym zwierzęta znane z ZOO, odkrywając swą prawdziwą i niezwykłą naturę, zabiorą nas w bajecznie kolorowy świat teatru tańca! Zaráżając pasją do tej pięknej sztuki, *KoczkodanSe* przynosi jednocześnie moc wiedzy, zabawy i wzruszeń. W opowiedzianej przez tancerzy prostej, choć pełnej emocji historii o zwierzętach, które podobnie jak ludzie potrafią się cieszyć, kochać, martwić i złościć, kryje się ciekawość, magia i prawda. To spektakl, który oswojając strach, ucząc zrozumienia i poszanowania dla zwierząt, zachwyca ruchem, kolorem i niesamowitą energią. To spektakl, który podąża tropem miłości do zwierząt.

Spektakl prezentowany jest w ramach cyklu Młody Współczesniak, realizowanego z myślą o najmłodszych odbiorcach, którzy już od kilku lat są ważną częścią festiwalowej publiczności. Dając im możliwość poznania i oswojenia pełnego szalonych pomysłów i niesamowitych brzmień świata muzyki XX i XXI wieku, a także innych obszarów sztuki bezpośrednio z muzyką związanych, udowadniamy, że to, co współczesne wcale nie musi być zagmatwane i trudne w odbiorze.

[czas trwania: 45 minut]

Sugerowany wiek odbiorców: od 6 lat.

13.10.2023
MOC TANGA
KONCERT LIGHT

13 października 2023
piątek, 19:00
sala koncertowa

MOC TANGA
KONCERT LIGHT

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Lala Czaplicka / śpiew

Gang Tango w składzie:
Sebastian Wypych / kontrabas,
kierownictwo artystyczne
Grzegorz Lalek / skrzypce
Mirek Feldgebel / fortepian
Piotr Kopietz / bandoneon
Anna Sułkowska-Migoń / dyrygent

Tańczą:
Anna Iberszer i Piotr Woźniak

Maksymiuk Tango Retro Nuevo
JERZY MAKSYMIAK

Uwertura
Tango Valse Noble
Tango Ballada
Mów do mnie szeptem
Romans Ptaki Odleciały
Tango Barcarolle
Tango Wiatr z Madery
Tango C-dur
Tango Preludium
Romans z filmu *Mania*
Tango rwane
Hawajskie Tango

PRZERWA

Tangosphere

ASTOR PIAZZOLLA / Libertango
CARLOS GARDEL / Por una cabeza
WŁADYSŁAW SZPILMAN
W małym kinie
GERARDO MATOS RODRIGUEZ
La cumparsita
JACOB GADE / Jalousie
Tango Tureckie (autor nieznany)
ASTOR PIAZZOLLA / Oblivion
Adios Nonino
JERZY PETERSBURSKI
Tango Milonga
ASTOR PIAZZOLLA / Esqualo
JERZY PETERSBURSKI
To ostatnia niedziela

ANNA SUŁKOWSKA-MIGOŃ

DYRYGENT

Jak zauważa „Le Devoir” – jest dyrygentką, której nazwisko koniecznie trzeba zapamiętać. Wyróżnia się wrażliwością, szczerością oraz błyskotliwym talentem. Dodatkowo charakteryzuje się energicznym urokiem porównywanym do światowej klasy dyrygentki Mirga Grażinyte-Tyla („Le Monde”). Jest zwyciężczynią prestiżowego konkursu La Maestra w Paryżu (2022), laureatką Taki Alsop Fellowship Award Recipient 2022-2024 oraz zdobywczynią Paszportu „Polityki” 2022 w kategorii muzyka poważna, nagrody Koryfeusz Muzyki Polskiej w kategorii odkrycie roku (2022) i nagrody Młody Promotor Polski w kategorii kultura (2022).

Współpracuje z orkiestrami w Polsce i za granicą. W sezonie artystycznym 2022/2023 dyrygowała wieloma zespołami, prowadząc m.in. trasę koncertową Paris Mozart Orchestra (Francja, Belgia), koncerty z Southbank Sinfonia w Londynie, Oregon Bach Festival (USA), Dresdner Philharmonie, Orchestre de Chambre de Paris, Filharmonią Narodową w Warszawie, Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu czy Filharmonią Krakowską.

Stypendystka Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca w programie Dyrygent-Rezydent, który realizowała w Polskiej Orkiestrze Sinfonia luventus im. Jerzego Semkowa (2021/2022) oraz w Filharmonii Dolnośląskiej (2020/2021), a także Noel Minet Fund Scholarship dla chórmistrzów (2021). Uczestniczka mistrzowskich kursów dyrygenckich z Marin Alsop i Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia oraz z Davidem Reilandem, François-Xavierem Paulem Rothem, Josepem Vila i Casañas. W sztukę dyrygencką wprowadzał ją ojciec, Piotr Sułkowski; szlifowała ją także podczas projektów asystenckich u Klauza Mäkelä, Jerzego Maksymiuka, Marka Pijarowskiego, Pawła Przytockiego i Antoniego Wita. Współpracowała również z Orchestre de Paris, Paris Mozart Orchestra, Athens Philharmonia Orchestra, Filharmonią Warmińsko-Mazurską czy Filharmonią Podkarpacką.

Artystka jest absolwentką Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie na dwóch kierunkach: dyrygentura symfoniczna w klasie Łukasza Borowicza oraz dyrygentura chóralna w klasie Lidii Matynian i Andrzeja Korzeniowskiego.

GANG TANGO

tysiące tang polskich, pisywanych często przez kompozytorów polskich żydowskiego pochodzenia.

Poza tangami Piazzolli zespół wykonuje także przedwojenne tanga kompozytorów polskich – Henryka Warsa, Władysława Szpilmana, Jerzego Petersburskiego oraz utwory innych wybitnych twórców tego gatunku – Carlosa Gardela, Gerardo Matosa Rodrigueza czy Jacoba Gade.

Jeden z najwybitniejszych poetów tanga – Enrique Santos Discépolo – określił je smutną myślą, którą się tańczy, dlatego też Gang Tango współpracuje z najwybitniejszymi mistrzami – tancerzami tanga oraz czołowymi solistami światowej sceny muzycznej: śpiewaczką – Susanną Moncayo, skrzypkiem – Robym Lakatosem, a także polskimi gwiazdami; Kayah, Anią Karwan, Lalą Czaplicką, Kasią Cerekwicką, Stanisławem Soyką, czy Kubą Badachem.

Artyści występują na najbardziej prestiżowych scenach świata i największych festiwalach tanga w Polsce i za granicą, takich jak m.in.: Festiwal Muzyczne Tarasy, Festiwal Warszawa Singera, Festiwal ClassiX, Festiwal Fabryka Wełny, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Kameralnej we Lwowie, Festiwal Tango w Paryżu, Zelt-Music-Festival we Freiburgu, Snow and Symphony Music Festival St.Moritz, Festival Tango Baile w Buenos Aires, Festiwal Skrzyżowanie Kultur w Warszawie, Festiwal Gdańska Wiosna, Muzyczny Festiwal w Łańcucie.

Światowej klasy zespół tangowy założony w 2015 roku przez kontrabasistę Sebastiana Wypycha. Jako jeden z niewielu zespołów w swoim nurcie nawiązuje stylem gry do dawniej istniejących w Argentynie *orquesta típica* oraz czerpie inspiracje bezpośrednio z twórczości oryginalnego zespołu Astora Piazzolli – Quinteto Tango Nuevo. Składająca się na repertuar zespołu kompilacja tang argentyńskich i polskich odwołuje się zarówno do kolebki i wzoru stylu, czyli tanga argentyńskiego, jak i do polskiej twórczości tangowej okresu międzywojennego, w tym do stylistyki zespołów tangowych przedwojennej Warszawy i ich ogromnego dorobku. Mówi się, że z tego okresu pochodzi ponad trzy

SEBASTIAN WYPYCH

KONTRABAS,
KIEROWNICTWO
ARTYSTYCZNE

Solista, kompozytor, manager, producent. Absolwent klasy kontrabasu na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. Laureat wielu prestiżowych festiwali i konkursów, w tym Ogólnopolskiego Konkursu Kontrabasowego im. Adama Bronisława Ciecchańskiego w Poznaniu.

Jako solista i kameralista nieustannie koncertuje. Prowadzi również działalność impresaryjną, organizacyjną i producencką, kierując m.in. agencją artystyczną Best-Art Concept. Współzałożyciel i wiceprezes Stowarzyszenia „Humana Ars Musica”. W latach 2012-2017 roku związany z Warszawską Operą Kameralną jako kierownik artystyczny pionu Opera/Off. Pomysłodawca i dyrektor artystyczny festiwali: Piękny Brzeg Sztuki, Wisłostrada Sztuki, Diaspora World Jewish Culture Festival, Warszawski Festiwal Tango i Muzyki Retro im. W. Szpilmana. Na gruncie festiwali powołał również do życia eksperymentalne projekty: Trash Orchestra – muzyka śmieci, ethn/o/pera – historia głosu ludzkiego, a także orkiestrę smyczkową L’Orchestre du Joli Bord, zapraszając do współpracy z nią Maestro Jerzego Maksymiuka. Założyciel i szef artystyczny zespołu Gang Tango.

W 2017 roku nagrał, wyprodukował i wydał z prestiżową oficyną Requiem Records swój autorski i solowy album

Directions z pogranicza klasyki, otwartej improwizacji, minimal music i ethno, do nagrania którego zaprosił znakomitych artystów: jemeńską wokalistkę – Rasm Al-Mashan i mistrza kory z Gambii – Bube Badije-Kuyateh. W 2022 roku odbyła się premiera jego kolejnej autorskiej płyty *Polska Enter*, która jest zbiorem nagranych przez artystę ludowych pieśni a cappella pochodzących z różnych regionów polski połączonych z autorską muzyką skomponowaną i wykonaną na specjalnie przebudowanym sześćostrunowym kontrabasie własnej koncepcji. Jako muzyk sesyjny, solista i kameralista nagrał ponad czterdzieści albumów.

W 2021 roku dokonał nagrania albumu *Tanga Świata* (był również jego pomysłodawcą i kierownikiem muzycznym), z udziałem założonego przez siebie i prowadzonego zespołu Gang Tango oraz zaproszonego solisty, światowej sławy skrzypka – Robiego Lakatos. Jako producent w latach 2016-2021 zrealizował wiele znaczących, masowych wydarzeń kulturalnych, takich jak m.in.: opera *Don Giovanni*, opera *Czarodziejski flet* czy koncert Nigela Kennedy’ego – realizowanych na dziedzińcu Muzeum Pałacu w Wilanowie; finał Festiwalu „Warszawa Singera” (Teatr Wielki – Opera Narodowa w Warszawie). Jest również kompozytorem *Kołysanki dla Ondyny* do słów Jacka Cygana – utworu, który stał się światową muzyczną wizytówką niezwykłego, charytatywnego projektu Ondinata. Jest również pomysłodawcą projektu *Sailing / Art / Challenge* – serii rejsów morskich i oceanicznych połączonych z koncertami na wodzie i kontaktem ze sztuką oraz projektu *Sephar Tango*, gdzie jako kierownik artystyczny zespołu Gang Tango, a także producent zaprosił do współpracy światowej sławy wokalistkę muzyki sefardyjskiej i muzyki world – Yasmin Levy. Projekt ten został premiero-wo zaprezentowany jako finał 19. Festiwalu „Warszawa Singera” w Operze Narodowej w Warszawie.

LALA CZAPLICKA ŚPIEW

Warszawianka, śpiewaczka i wokalistka, obdarzona unikatowym głosem o aksamitnej barwie. Córka Jerzego Czaplickiego, światowej sławy śpiewaka, który w latach trzydziestych ubiegłego stulecia śpiewał i nagrywał z orkiestrami tanecznymi stolicy, w tym ze słynną orkiestrą Jerzego Petersburskiego i Artura Golda, występując w legendarnym lokalu przedwojennej Warszawy – Adrii.

Ze względu na swoje rozległe możliwości wokalne śpiewa muzykę klasyczną, jazzową, gospel, współczesną oraz retro. Artystka występuje na scenach krajowych i zagranicznych, a koncerty z jej udziałem spotykają się zawsze z niezwykle ciepłym i entuzjastycznym przyjęciem publiczności.

ANNA IBERSZER

Aktorka i tancerka. Absolwentka Wydziału Reżyserii Dźwięku stołecznej Akademii Muzycznej Szkoły Aktorskiej Haliny i Jana Machulskich w Warszawie. Występuje gościnnie w krakowskim Starym Teatrze, w Collegium Nobilium, a także w warszawskim Teatrze Narodowym. Jest także choreografką oraz instruktorką, pedagogiem i teoretykiem tańców latynoskich (zwłaszcza flamenco i tanga). Swoje umiejętności taneczne doskonaliła m.in. w Berlinie, Wiedniu i Paryżu.

PIOTR WOŹNIAK

Nauczyciel, tancerz, choreograf. Tańcem zajmuje się od 1992 roku. Swoją wiedzę na temat tanga argentyńskiego zdobywał u najlepszych nauczycieli w Buenos Aires podczas podróży w 2004 i 2007 roku, a także w Paryżu i Berlinie.

Jest instruktorem tanga argentyńskiego oraz modern jive. Był pomysłodawcą i organizatorem milongi Tango After Eight w PKiN. Była to pierwsza milonga w Warszawie z regularnymi koncertami tanga. Występował także w Teatrze Syrena w *Tango Operita – Szare Kwiaty* z udziałem Katarzyny Groniec i Jacka Bończyka, w Teatrze Polonia u boku Krystyny Jandy w spektaklu *Dancing* oraz w Teatrze Studio Buffo w monodramie Małgorzaty Zajączkowskiej *Matematyka miłości*. Brał udział w trasach koncertowych w kraju i za granicą zespołów Machina del Tango i Tangata Quintet. Był autorem choreografii tanga w programie „You Can Dance – Po prostu tańcz” oraz współpracował z parami podczas realizacji „Tańca z Gwiazdami”. W latach 2011-2012 zdobył sześć tytułów mistrzowskich w turniejach rozgrywanych w Wielkiej Brytanii. Zwyciężał w stylu modern jive/ceroc w kategoriach: open, show case i aerials (unoszenia). W 2012 roku razem z Ildą Zagrzejewską podczas Mistrzostw Europy w Rzymie zakwalifikowali się do półfinału.

Wykorzystując swoje długoletnie doświadczenie tancerza oraz predyspozycje pedagogiczne, prowadzi liczne kursy tanga argentyńskiego oraz lekcje indywidualne, także on-line na portalu DanceBook. Jest pierwszym w Polsce instruktorem propagującym rozwój Pro-Am Dance System w stylu tanga argentyńskiego. Jako instruktor odznacza się dużym poczuciem humoru i z ogromną pasją przekazuje swoją wiedzę. Jego zdaniem tańczyć może każdy, a sam taniec jest naturalną potrzebą ekspresji. A oto co sam sądzi o tangu: „Każdy z nas wręcz intuicyjnie wie, czym jest tango, ale dla mnie to coś więcej niż taniec. Tango to ogromna kopalnia wiedzy na temat historii, kultury i obyczajów. To także »lustro« obnażające nasze słabości, a dla niektórych »drogowskaz« odkrywający ocean możliwości skrywany latami”.

MOC TANGA

Tango to od zawsze coś więcej niż taniec i muzyka. To kultura, styl życia i pasja. To także przepiękna opowieść o potędze ludzkich emocji. Przepetnione gwałtowną namiętnością i liryczną melancholią zarazem – od ponad stu lat fascynuje, zachwyca, inspiruje.

Początki tanga nie należały jednak do zbyt chwalebnych. Zanim trafiło na europejskie salony, tańczono je głównie na ulicach, w podrzędnych lokalach i domach publicznych. Jego kolebką jest Buenos Aires. Stamtąd też wywodzi się najszynniejsza i dziś wciąż najpopularniejsza argentyńska odmiana tanga, której znakomitymi kompozytorami – obok Astora Piazzolli – byli: Carlos Gardel, Osvaldo Pugliese, Carlos Di Sarli, Francisco Canaro, Juan d'Arienzo i Anibal Troilo. Duch tanga, z jego rzewną nutą i głęboką emocją, przeniknął również i do naszej rodzimej muzyki. Przedwojenne polskie tanga pisali przecież tacy twórcy jak m.in. Jerzy Petersburski, Władysław Szpilman, Artur Gold, Zygmunt Białostocki czy Zygmunt Karasiński. Współcześnie coraz częściej i chętniej do nich powracamy, doceniając ich niezwykle urok i niepowtarzalny klimat.

Owe fascynacje i powroty stały się też impulsem do stworzenia projektu, który mamy przyjemność zaprezentować na naszej festiwalowej scenie LIGHT. Bohaterem tego koncertu będzie bowiem tango w jego rozmaitych

odmianach i stylach, układających się – za sprawą twórców i wykonawców – w pełne pasji i artystycznej ekspresji muzyczno-taneczne widowisko. Część pierwszą, zatytułowaną *Maksymiuk Tango Retro Nuevo*, wypełni cykl tang napisanych przez Maestro Jerzego Maksymiuka na specjalne zamówienie Sebastiana Wypycha dla kierowanego przez niego zespołu Gang Tango. Charyzmatyczny polski dyrygent tym razem odłożył batutę, by dać się porwać magii tanga i na wzór kompozytorów okresu międzywojennego – stworzyć jego własne autorskie wersje. Sięgając do poetyki retro, a jednocześnie poruszając się swobodnie w wielu różnych stylistykach, Jerzy Maksymiuk wykreował niezwykle tangowy kalejdoskop, w którym znalazły się zarówno klasyczne tanga, w tym te śpiewane (do których słowa napisała żona kompozytora, Ewa Piasecka), jak i utwory w charakterze *tango nuevo* à la Piazzolla. Pojawiają się tam również kompozycje przywołujące inne tańce oraz formy zakorzenione w muzyce klasycznej – m.in. walc, ballada, romans, preludium czy barkarola. W części drugiej – zatytułowanej *Tangosphere* – muzycznej podróży ciąg dalszy. Tym razem jednak, wraz z Gang Tango, powędrujemy szlakiem mistrzów wielkich tang polskich i światowych – Władysława Szpilmana, Jerzego Petersburskiego, Astora Piazzolli, Carlosa Gardela i wielu innych.

[czas trwania: 150 minut z przerwą]

15.10.2023
TRZY WSPOMNIENIA
KONCERT KAMERALNY

15 października 2023
niedziela, 17:00
sala kameralna

TRZY WSPOMNIENIA
KONCERT KAMERALNY

Ekaterina Matokh / klawesyn

Kwartet smyczkowy
im. Henryka Mikołaja Góreckiego:
Maciej Grygiel / skrzypce
Łukasz Jaros / skrzypce
Joanna Głąb / altówka
Piotr Więctaw / wiolonczela
oraz
Mateusz Rzytka / kontrabas

WITOLD LUTOSŁAWSKI
Kwartet smyczkowy*
Część wstępna
Część główna

PRZERWA

KATARZYNA KWIECIEŃ-DŁUGOSZ
Trzy interludia na klawesyn
i kwintet smyczkowy
Alea (non) iacta est
Sonoris causa
Amen

KRZYSZTOF PENDERECKI
I Kwartet smyczkowy

HENRYK MIKOŁAJ GÓRECKI
Koncert klawesynowy op. 40*
Allegro molto
Vivace marcatissimo

EKATERINA MATOKH

KLAWESYŃ

Pochodzi z Mińska na Białorusi. W latach 1999-2003 uczyła się w klasie fortepianu w Narodowym Gimnazjum w Mińsku. Edukację kontynuowała pod okiem prof. Ludmiły Shelomentsevej w tamtejszej Akademii Muzycznej, którą ukończyła w 2010 roku, otrzymując tytuł magistra sztuki. Jako pianistka swoje umiejętności prezentowała podczas wielu konkursów oraz koncertów. Na swoim koncie ma m.in. I miejsce na Międzynarodowym Konkursie Fryderyka Chopina w Corpus Christi (USA, 2006), III nagrodę na Międzynarodowym Konkursie studentów w Ruzie (Rosja, 2008) oraz uczestnictwo w Międzynarodowym Konkursie im. F. Chopina w Mariánskie Lázně (Czechy), gdzie zagrała w półfinale, III nagrodę na Międzynarodowym Konkursie im. Marii Judinaj (St. Petersburg, 2009), złoty medal na Międzynarodowym Forum Pianistycznym w Sanoku (Polska, 2010).

Koncertowała w Niemczech (Berlin, 2006), USA (Teksas, 2007), gdzie otrzymała dyplom dla młodych, utalentowanych muzyków, a także w Polsce, Słowenii i Ukrainie. Wykonała również cykl koncertów z zespołem fletowym Syrinx (Francja, 2004-2008). W latach 2014-2015 koncertowała z Filharmonią Gdańską.

Doświadczenie zawodowe zdobywała w Mińsku, ucząc w szkole muzycznej (2001-2004); w latach 2004-2008 była akompaniatorką, zaś w 2011 wykładowczynią w tamtejszej Akademii Muzycznej, a w roku 2008 – akompaniatorką i solistką w Filharmonii w Mińsku.

Regularnie współpracuje z Filharmonią Gorzowską jako muzyk orkiestrowy; wielokrotnie zapraszana była również do udziału w projektach jako kameralistka.

KWARTET SMYCZKOWY IM. HENRYKA MIKOŁAJA GÓRECKIEGO

Powstał w 2011 roku, wraz z rozpoczęciem działalności artystycznej Filharmonii Gorzowskiej, z inicjatywy muzyków Orkiestry. Od chwili założenia zespół tworzą: Maciej Grygiel – skrzypce, Łukasz Jaros – skrzypce, Piotr Więclaw – wiolonczela; w roku 2019 do kwartetu dołączyła Joanna Głąb, grająca na altówce.

Zespół koncentruje się przede wszystkim na propagowaniu i wykonawstwie muzyki współczesnej, w tym dzieł kameralnych kompozytorów polskich – Henryka Mikołaja Góreckiego, Witolda Lutosławskiego, Pawła Szymańskiego, Pawła Mykiety i innych; nie stroni także od współczesnej muzyki światowej, sięgając m.in. po utwory Philipa Glassa, Steve’a Reicha czy Johna Adamsa. Kwartet wielokrotnie już prezentował się w ramach Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara (2013, 2019, 2021, 2022).

Niezależnie od głównego nurtu artystycznych peregrynacji zespół ma także w swoim repertuarze wiele kompozycji z wcześniejszych epok, w tym muzykę baroku i klasycyzmu. Na swoim koncercie muzycy mają wykonania takich dzieł jak m.in. *Die Kunst der Fuge* Johanna Sebastiana Bacha, *Siedem ostatnich słów Chrystusa na krzyżu* Josepha Haydna czy *Harnasie* Karola Szymanowskiego w opracowaniu kameralnym na kwintet smyczkowy, kwartet klarnetowy i perkusję. Muzycy koncertują również poza Filharmonią Gorzowską, m.in. w gorzowskim Jazz Clubie Pod Filarami czy Katedrze Gorzowskiej. Chętnie też podejmują współpracę z innymi artystami. We wrześniu 2022 wystąpili na XIV Międzynarodowym Festiwalu „Muzyka na Szczytach”.

WITOLD LUTOSŁAWSKI (1913-1994)

Kwartet smyczkowy (1964)

W całej twórczości Witolda Lutosławskiego jedno z najistotniejszych zagadnień stanowiła forma. Kompozytor postrzegał ją bowiem nie tylko jako element kształtujący charakter kompozycji, ale również jako czynnik wpływający na jej wydźwięk estetyczny i etyczny. Nie była ona dla niego wyłącznie bytem podporządkowanym kompozytorskiej wizji. Równie ważna w jej kontekście były percepcja oraz reakcja słuchacza – zmieniające się pod wpływem „wpisanych” w formę znoszących się, przeciwstawnych sił.

Doskonałym przykładem tych idei jest jedyny w dorobku twórcy *Kwartet smyczkowy*. Jego dwuczęściowa forma, która stała się następnie ramą konstrukcyjną dla innych jego kompozycji, dzieli utwór pod względem długości i rodzaju muzycznej narracji na część wstępną (Introductory Movement) i główną (Main Movement). Pierwsza nich – mozaikowa, złożona z pozornie niepowiązanych z sobą epizodów przedzielonych poracającym niczym sygnał dźwiękiem „c” – spełnia tu rolę zapowiedzi, wprowadzenia do muzycznej akcji. Jej wypełnieniem zaś staje się część druga, która rozwijając się tyleż w sposób płynny, co dynamiczny i intensywnie emocjonalny, prowadzi do wyrazistej kulminacji w postaci serii agresywnych, dysonansowych akordów. Jej zwieńczeniem jest uwalniający muzykę z uprzednich napięć finał, wywołujący w słuchaczu silne katharsis.

Poza ideą formy dwuczęściowej Lutosławski zastosował tu także nowe reguły organizowania gry zespołowej, oparte na wpisanym w muzykę elemencie przypadkowości, dając w ten sposób artystom przestrzeń na swobodę interpretacji. W *Kwartecie*, nazwanym przez kompozy-

tora „muzyką o rozszczepionym przebiegu czasowym”, w obrębie danego głosu poszczególne dźwięki trwać mogą zatem dłużej lub krócej, następować szybciej lub wolniej; zgodnie z zamysłem twórcy *Gier weneckich* „każdy z wykonawców powinien grać tak, jakby nie wiedział, co grają inni, lub przynajmniej tak, jakby nie słyszał niczego poza swoim własnym graniem. Nie wolno mu się martwić, że się opóźnia w stosunku do innych lub że ich wyprzedza”. W myśl zasady aleatoryzmu kontrolowanego każdy z czworga muzyków kwartetu staje się zatem dysponentem własnego rytmu i czasu; niezależnym od pozostałych wykonawców kreatorem dźwiękowych wydarzeń.

Inspiracją dla podjęcia tej idei przez Lutosławskiego stały się *mobile* Alexandra Caldera – wiszące ruchome rzeźby, w których stałość i stabilność ustąpiła miejsca procesowi ciągłego ruchu, poddającego ich kształty nieustannej zmianie. Podobnie dzieje się i tu, w naznaczonym aleatoryczną niedookreślonością *Kwartecie*, którego rytmiczna dowolność sprawia, że „muzyczny kształt” utworu wciąż ulega zmianie, a każde jego wykonanie jest zawsze tym pierwszym, nowym i jedynym.

Kwartet smyczkowy powstał na zamówienie Radia Szwedzkiego z okazji dziesięciolecia cyklu koncertowego poświęconego nowej muzyce pod nazwą „Nutida Musik”. Prawykonanie utworu miało miejsce w Sztokholmie 12 marca 1965 roku. W Polsce premiera odbyła się 25 września 1965 roku w ramach IX Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”. Dwukrotnie dzieło wykonał amerykański LaSalle Quartet.

[25]

KATARZYNA KWIECIEŃ-DŁUGOSZ (*1978)
**Trzy interludia na klawesyn
i kwintet smyczkowy (2023)**

Trzy interludia na klawesyn i kwintet smyczkowy to muzyczny hołd złożony przez Katarzynę Kwiecień-Długosz trójce wybitnych polskich kompozytorów XX wieku. Każde z interludiów nawiązuje do wybranej cechy warsztatu wybranego twórcy. I tak *Alea (non) iacta est* stanowi aluzję do techniki aleatoryzmu kontrolowanego, wypracowanej przez Witolda Lutosławskiego. Sam tytuł zasiewa jednak pewną wątpliwość – czy doprawdy „kości zostały rzucone”? Czy było to rzeczywiście możliwe u kompozytora, który niemal pedantycznie kontrolował każdy parametr swojej muzyki? *Sonoris causa* odnosi się rzecz jasna do sonoryzmu – nurtu awangardy XX wieku, którego jednym z czołowych przedstawicieli był Krzysztof Penderecki. Przy tej okazji kompozytorka przywołuje również fakt wręczenia twórcy w 2014 roku doktoratu honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego, w której to uroczystości miała zaszczyt osobiście uczestniczyć. Wspomnienie to znajduje swe nieco żartobliwe odzwierciedlenie w tytule drugiego z interludiów. Finałowe *Amen* to z kolei muzyczne wspomnienie Henryka Mikołaja Góreckiego, który chętnie sięgał w swojej twórczości po tematykę religijną.

Trzy interludia zostały skomponowane na zamówienie Filharmonii Gorzowskiej z okazji jubileuszowej, dziesiątej edycji Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara.

[10']

KRZYSZTOF PENDERECKI (1933-2020)
I Kwartet smyczkowy (1960)

I Kwartet smyczkowy Krzysztofa Pendereckiego należy do grupy dzieł, które w pierwszej połowie lat sześćdziesiątych zapewniły kompozytorowi międzynarodową sławę i pozycję czołowego przedstawiciela polskiej awangardy. Prawykonanie utworu odbyło się w Cincinnati w 1962 roku, zagrał LaSalle Quartet. Tą krótką, niespełna dziesięciominutową kompozycją, będącą manifestem polskiego sonoryzmu, twórca radykalnie zrywa z tradycją, kontestując ją w każdym możliwym aspekcie. Nie znajdziemy w niej zatem melodii, harmonii, regularnego metrum czy rytmu, lecz rozproszoną, wymykającą się wszelkiej spójności, pełną surowych zgrzytów kombinację szeregu wyizolowanych, jakby odartych z muzycznej konotacji dźwięków. Forma i dramaturgia podlegają tu wyłącznie priorytetowi brzmienia: zmianom barwy, faktury i dynamiki – często bardzo skrajnym. Sonorystyczny *I Kwartet* Pendereckiego bazuje na serii przenikających się kontrastowo rozwiązań, wykorzystujących zarówno wachlarz tradycyjnych technik smyczkowych, jak i szereg zaskakujących, nieznanych wcześniej pomysłów kompozytora na „wyłuskanie” dźwięku. Tryle „ślizgające się” w coraz szerszych glissandach, dźwięki wydobywane poprzez uderzanie w struny drzewcem smyczka, stukanie w instrument dłońmi, rwane, ostre pizzicato, nierytmiczne tremola – wszystko to pojawia się nagle i ustaje, jakby porzucone, ucięte w półdźwięku, tworząc wrażenie przypadkowości i dezintegracji idei zespołowego grania; przystanku w porywczej pogoni za nowym, nieznanym brzmieniem. Po krótkiej pauzie muzyka brzmi nieco bardziej homogenicznie, choć nadal sekwencyjnie. Długo utrzymywane nuty przechodzą w gęste klasterki gwałtownie skonstrastowane z ledwo słyszalnymi, cieniastymi tonami granymi przy mostku; zwolnione, przeciągane vibrato przerywają kolejne serie szybkich, nieregularnych uderzeń. Dźwięk w swojej zmienności staje się ekspansywny, nieustępliwy, niemal obsesyjny. Dopiero w finale, pomiędzy nieuchwytnie delikatnymi, wysokimi tonami, rozrzedza się i zanika, nieufnie ustępując ciszy.

[7']

HENRYK MIKOŁAJ GÓRECKI (1933-2010)

Koncert klawesynowy op. 40 (1980)

Koncert klawesynowy op. 40 napisany został na zamówienie Polskiego Radia – z przeznaczeniem do cyklu „Forum kompozytorów” prezentującego współczesnych twórców polskich i dedykowanym Elżbiecie Chojnackiej, która dzieło Henryka Mikołaja Góreckiego spopularyzowała na całym świecie. Ten ze wszech miar efektowny utwór, przypominający wysublimowaną muzyczną błyskotkę, tyłuż oryginalną, co zachwycającą w brzmieniu i odbiorze, sam kompozytor nazwał „wybrykiem” – cokolwiek jednak miał przy tym na myśli, nie znajdujemy dziś najmniejszych powodów, by to krótkie, zgrabne i niezwykle energetyczne dzieło traktować li tylko jako artystyczną fanaberię czy chwilową igraszkę. Owszem – Górecki nie raz w *Koncertcie* tym zaskakuje, jeśli nie onieśmiela, ale zawsze czyni to za sprawą swojej niepohamowanej muzycznej inwencji. Dzieło sąsiadujące w czasie z tak rozbudowanymi, wielkoobsadowymi utworami instrumentalno-wokalnymi, jak choćby *III Symfonia*, *Beatus Vir* czy *Miserere*, zaskakuje zarówno charakterem, jak i formą. Pozbawiona wielkości oraz sakralnej, kontemplacyjnej powagi muzyka, staje się tutaj czystym żywiołem – dynamicznym i pełnym rytmicznej witalności, jakby zapętlonym w nieprzerwanej kulminacji. Obie części *Koncertu* utrzymane są w szybkim tempie, władczo i natarczywie dyktowanym przez klawesyn, którego intensywne brzmienie niepodzielnie panuje nad całością.

W części I pełna szybkich figuracji partia solowa, stając się błyskotliwą ozdobą dla powolnej melodii smyczków, ewokuje jednocześnie silne wewnętrzne napięcie i wrażenie istnienia w muzyce dwóch osobnych porządków. W tanecznej i żwawej części drugiej melodia krąży najpierw tam i z powrotem, przekazywana pomiędzy solistą a instrumentami smyczkowymi, by następnie połączyć obie te siły w ostinatowym szaleństwie. W *Koncertcie* kompozytor kontynuuje podjętą we wcześniejszych dziełach ideę redukcji, opartą na dążeniu do maksymalnej oszczędności środków. Jednolita faktura, uproszczone harmonie, powtarzalne struktury melodyczne i uporczywe, motoryczne rytmy, które napędzają muzykę od pierwszego do ostatniego dźwięku, nie pozwalając nawet na najmniejszy oddech, mają w sobie coś niezwykle hipnotyzującego. Jednocześnie, gdzieś po drodze, w tym nieustępliwym pędzie, słyszymy echa tradycji barokowej i muzyki klawesynowej Bacha, a także charakterystyczną dla twórcy nutę góralską przywołującą brzmienie podhalańskich kapel ludowych. Ponad wszystko jednak słyszymy tu samego Góreckiego, który swoim „wybrykiem” podarował muzyce jedno z najbardziej efektownych współczesnych dzieł klawesynowych.

[9']

20.10.2023
JUBILEUSZE
KONCERT FINAŁOWY

20 października 2023
piątek, 19:00
sala koncertowa

JUBILEUSZE
KONCERT FINAŁOWY

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Zygmunt Krauze / fortepian
Agnieszka Kaczmarek-Bialic / harfa
Marek Mleczko / obój
Lilianna Krych / dyrygent

KRZYSZTOF PENDERECKI
Przebudzenie Jakuba

ZYGMUNT KRAUZE
III Koncert fortepianowy
Okruchy pamięci*

MACIEJ ZIELIŃSKI
Arpoboe na obój, harfę i orkiestrę*
[prawykonanie]

PRZERWA

WITOLD LUTOSŁAWSKI
Novelette na orkiestrę*
Zapowiedź
Pierwsze zdarzenie
Drugie zdarzenie
Trzecie zdarzenie
Konkluzja

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Zamówienia kompozytorskie”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca

LILIANNA
KRYCH
DYRYGENTKA

Dyrygentka młodego pokolenia, członkini grupy kreatywnej zespołu muzyki współczesnej Hahstag Ensemble, w ramach której współprowadzi pierwszą scenę dla muzyki współczesnej polskiej Hashtag Lab, założycielka zespołu wokalnego Match Match Ensemble, nominowana do Paszportu „Polityki” 2022.

Głównym spektrum jej działalności artystycznej jest opera oraz muzyka współczesna. Fascynuje ją przenikanie się dziedzin sztuki: opery, teatru, muzyki, sztuk wizualnych, a także praca w obszarze głosu, ciała i ruchu. Muzykę i teatr traktuje jako narzędzie do analizy i komentowania rzeczywistości.

Współpracowała z Teatrem Wielkim – Operą Narodową oraz Polską Operą Królewską, gdzie jako kierowniczka muzyczna zrealizowała m.in. opery kameralne Benjamina Brittena *The Rape of Lucretia* i *The Turn of the Screw*. Zajmują ją opery współczesne; zrealizowała m.in. *Luci mie traditrici* i *Superfluminię* Salvatore Sciarrino (New Opera Days Ostrava, Festiwal Warszawska Jesień), a także opery współczesne Wojciecha Błazejczyka, Karola Nepelskiego i inne.

Zajmuje się również edukacją muzyczną na wszystkich szczeblach zaawansowania.

ZYGMUNT KRAUZE

Kompozytor, pianista, pedagog, organizator życia muzycznego i juror wielu międzynarodowych konkursów. Jeden z najważniejszych artystów swojego pokolenia. Studia kompozytorskie ukończone pod kierunkiem Kazimierza Sikorskiego i pianistyczne u Marii Wiłkomirskiej w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie pogłębiał jako stypendysta rządu francuskiego w Paryżu u Nadii Boulanger.

Jego dorobek twórczy i wysiłki w propagowaniu muzyki, zostały docenione szeregiem nagród i odznaczeń, na czele z francuską Legią Honorową (2007) i tytułem Chevalier dans l'Ordre des Arts et des Lettres (1984). Przez ponad dekadę żył w Paryżu, gdzie nie tylko tworzył swoje kompozycje, ale również aktywnie wpływał na formowanie się paryskiej sceny muzycznej, pełniąc m.in. funkcję doradcy artystycznego Institut de Recherche de Coordination Acoustique Musique (IRCAM). W 1987 roku został wybrany na przewodniczącego Międzynarodowego Towarzystwa Muzyki Współczesnej (ISCM). Od 2011 roku jest honorowym członkiem Związku Kompozytorów Polskich, a w 2012 został utytułowany Koryfeuszem Muzyki Polskiej w kategorii osobowość

roku. W listopadzie 2014 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, doceniając jego wybitne zasługi dla polskiej kultury oraz osiągnięcia w pracy twórczej i działalności artystycznej, odznaczył kompozytora Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Od wielu lat współpracuje z czołowymi uniwersytetami w Stanach Zjednoczonych (Yale, Columbia, Indiana i z University of South California), w Korei Południowej (Keimyung University w Daegu), w Chinach (Centralne Konserwatorium w Pekinie i w Chengdu) i z Academy for Performing Arts w Hongkongu.

Jego dorobek kompozytorski to m.in. osiem oper – *Gwiazda* (1981), *Balthazar* (2001), *Iwona, księżniczka Burgunda* (2004), *Polieukt* (2010), *Pułapka* (2011), *Olimpia z Gdańska* (2015), *Yemaya – Królowa Mórz* (2019) i *Noc Kruków* (2022). Zostały one wyprodukowane w takich teatrach jak: National Theater w Mannheim, Theatre National de la Colline w Paryżu, Staatsoper w Hamburgu, Teatr Wielki w Warszawie, Opera Wroclawska, Warszawska Opera Kameralna, Théâtre du Capitole w Tuluzie, Opera Bałtycka w Gdańsku, Polska Opera Królewska. W 2012 roku inscenizacja

opery *Polieukt* otrzymała nagrodę Związku Krytyków Francuskich za najlepszy spektakl sezonu.

W 1966 roku – jako pianista – otrzymał pierwszą nagrodę na Międzynarodowym Konkursie dla wykonawców muzyki współczesnej Gaudeamus w Holandii. Od tej pory występuje na najważniejszych estradach świata. Współpracował z takimi dyrygentami jak Gary Bertini, Jan Krenz, Leif Segerstam, Kazimierz Kord, Kazuyoshi Akiyama, Ernest Bour, Hans Zender, Peter Eötvös, Antoni Wit czy Luca Pfaff. W 1967 roku założył zespół Warsztat Muzyczny, którym kierował przez dwadzieścia pięć lat. Na zamówienie zespołu powstało ponad sto utworów, napisanych przez wybitnych kompozytorów z całego świata, m.in. L. Andriessena, M. Feldmana, M. Nymana, P. Nørgårda, M. Kagela, H. M. Góreckiego, W. Kilara, K. Serockiego i W. Szalonka. Fortepian zawsze był instrumentem szczególnie uprzywilejowanym w muzyce kompozytora, który jako koncertujący pianista jest również wykonawcą swoich utworów – od wczesnych kompozycji, jak *Sześć melodii ludowych* (1958), przez utwory będące efektem eksperymentów z zapisem muzycznym (*Pięć kompozycji unistycznych*, 1963; *Tryptyk*, 1964), potem eksperymenty z brzmieniem fortepianu (*Stone Music*, 1972; *Arabesque*, 1983, *Adieu*, 2001), gry teatralne (*Gloves Music*, 1972; *One Piano Eight Hands*, 1973), aż po trzy *Koncerty fortepianowe* (1976, 1996, 2019), w których wirtuozeria współgra z silnym ładunkiem emocjonalnym.

Wśród innych ważnych dzieł instrumentalnych warto wymienić: *Tableau vivant* (1982) na orkiestrę kameralną, *Blanc-rouge / Paysage d'un pays* (1985) na orkiestrę dętą, orkiestrę mandolinową, orkiestrę akordeonową i sześciu perkusistów, *Quatuor Pour La Naissance* (1985), *Kwintet fortepianowy* (1993), *Canzonę* na zespół instrumentalny (2011) oraz *Memories of the East* (2012) na 80 chińskich instrumentów.

Wyjątkowym rozdziałem w dorobku kompozytora jest muzyka unistyczna. Teoretyczne podstawy unizmu wywodzą się z malarstwa Władysława Strzemińskiego. Przykłady jego zastosowania znaleźć można w takich kompozycjach jak: *Polichromia* (1968), *Utwór na orkiestrę nr 1* (1969) czy *Kwartety smyczkowe nr 2* (1970) i 3 (1982).

Jest także pierwszym w Polsce twórcą kompozycji przestrzenno-muzycznych, które realizował wspólnie z architektami: Teresą Kelm – w Galerii Współczesnej w Warszawie (1968, 1970), z Wiesławem Nowakiem i Janem Muniakiem – w Metz (1987) oraz w Muzeum Sztuki Współczesnej w Łodzi (1988), a także w naturalnej scenerii zamku Eggenberg w Grazu (1974) i pałacu Rohan w Strasburgu. Istotne utwory tego nurtu to *Kompozycja przestrzenno-muzyczna nr 1* (1968) i nr 2 (1970), *Fête galante et pastorale* (1974, 1984), *Rzeka podziemna* (1987) oraz *Aria* (2007).

Na uwagę zasługują również jego muzyka teatralna. Kompozytor regularnie współpracuje z argentyńskim reżyserem mieszkającym we Francji, Jorge Lavellim. Efektem tej współpracy jest muzyczna ilustracja do przedstawień w Comédie-Française i Theatre National de la Colline w Paryżu, m.in.: *Polieukt* P. Corneille'a (1987), *Operetka* W. Gombrowicza (1988), *Makbet* E. Ionesco (1992), *Merlin* T. Dorsta (2005), *Król Edyp* Sofoklesa (2008) i *Skąpiec* Moliere'a.

Ostatnią, choć nie mniej istotną grupą utworów są dzieła chóralne i pieśni. Najważniejsze z nich to *Bal w operze* na chór kameralny i zespół 12 instrumentów do tekstu J. Tuwima (2006) oraz *Podróż Chopina* na chór kameralny a capella lub z zespołem instrumentów ludowych, do tekstu listów Chopina (2010). Warto także wymienić *5 pieśni na baryton i fortepian* do poezji T. Różewicza (2010) oraz *La Terre* (1995) na sopran i orkiestrę, do słów Yves'a Bonnefoy.

Twórcą jest często zapraszany do współpracy przez zagraniczne instytucje kulturalne. Komponował m.in. na zlecenie

Ministerstwa Kultury Polski i Francji, Radia Austriackiego, Westdeutscher Rundfunk w Kolonii, Südwestrundfunk Radio w Baden-Baden, Fundacji Gulbenkiana w Lizbonie, Suntory Limited w Tokio, National Theater w Mannheim, Radio France, ASKO/Schoenberg Ensemble, Hong-Kong Festival oraz Polskiego Radia. Jego utwory wykonywane były na licznych festiwalach muzycznych w kraju i za granicą, jak również w renomowanych salach koncertowych: Wiener Konzerthaus, Concertgebouw w Amsterdamie, Bellas Artes w Mexico City, Palais de Festival w Cannes, Beethoveshalle w Bonn. Wiele kompozycji zostało zarejestrowanych i wydanych na płytach Polskich Nagrań, DUX, ORF, Nonesuch, Thesis, Musical Observations (CP2), Collins Classics, Warner Classics, Recommended Records i EMI.

Ponadto jest pomysłodawcą i organizatorem międzynarodowych kursów kompozytorskich w Domu Pracy Twórczej w Radziejowicach. Od 1965 roku prowadzi seminaria i mistrzowskie kursy kompozytorskie, między innymi w Darmstadt, Bazylei, Paryżu, Tokio, Sztokholmie, Jerozolimie, Pekinie, Hongkongu, na uniwersytetach w USA: Yale, Columbia, Indiana w Bloomington i Południowej Kalifornii w Santa Barbara. W latach 1973-1974 przebywał w Berlinie jako artysta rezydent na zaproszenie Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD). W 1981 roku pełnił funkcję Visiting Professor na Uniwersytecie Yale w New Heaven,

w 1996 roku otrzymał zaś tytuł Eminent Corresponding Professor w Keimyung University w południowokoreańskim Daegu. Od 2002 roku jest profesorem kompozycji w Akademii Muzycznej w Łodzi, a w latach 2006-2010 wykładał na Uniwersytecie Muzycznym im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Regularnie zasiada w jury międzynarodowych konkursów kompozytorskich w wielu krajach świata. Uonorowany doktoratami honoris causa Narodowego Uniwersytetu Muzycznego w Bukareszcie oraz Akademii Muzycznej w Łodzi.

Od 1970 roku prowadzi również bardzo aktywną działalność jako organizator życia muzycznego. Został wówczas członkiem Komisji Repertuarowej Festiwalu Warszawski Jesień, pełniąc tę funkcję jedenaście lat. W 1980 roku zainicjował reaktywowanie Polskiego Towarzystwa Muzyki Współczesnej i przez dwie dekady był jego przewodniczącym. Był jednym z członków założycieli oraz prezesem Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego. Od roku 2000 jest inicjatorem, założycielem oraz dyrektorem artystycznym Fundacji Ogrody Muzyczne, organizującej letni festiwal Ogrody Muzyczne na Zamku Królewskim w Warszawie. Polskie środowisko muzyczne uhonorowało kompozytora, przyznając mu nagrodę Związku Kompozytorów Polskich (1988), dwukrotnie nagrodę Ministerstwa Kultury (1989, 2005) i złoty medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

AGNIESZKA KACZMAREK-BIALIC

HARFA

Absolwentka Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie harfy Bogumiły Lutak-Modrinić (dyplom z odznaczeniem) oraz Hochschule für Musik we Freiburgu (Niemcy), gdzie studiowała pod kierunkiem Ursuli Holliger. Brała udział w wielu międzynarodowych kursach interpretacji muzyki harfowej prowadzonych m.in. przez C. Michael (Francja), U. Holliger (Szwajcaria), S. McDonald (USA) oraz E. Szmyt (Polska/USA). Stypendystka fundacji Helene-Rosenberg-Stiftung (Freiburg) oraz Alfred-Toepfer-Stiftung (Hamburg).

Uczestniczyła jako solistka i kameralistka w wielu Międzynarodowych Festiwalach Muzycznych, m.in. w Ankarze, Stambule, Padrze, Pekinie, Brukseli, Wilnie, Bratysławie (Melos Ethos), Warszawie (Warszawska Jesień), Krakowie (Forum Młodych Kompozytorów, Młodzi Artyści w Krakowie, Niemiecko-Polskie Sympozjum Harfowe), Katowicach (I Międzynarodowy Festiwal Harfowy), Wrocławiu (Musica Polonica Nova), Bytomiu (Festiwal Muzyki Nowej), Łańcucie (Muzyczny Festiwal w Łańcucie).

Występowała jako solistka z Kammerorchester Freiburg, Kammerorchester Bad-Krozingen, Johannis Kantorei Frankfurt, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Śląskiej, Śląską Orkiestrą Kameralną, Bielską Orkiestrą Kameralną, Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Gorzowskiej, Krakowską Orkiestrą Kameralną, oraz z Zespołem Muzyki Barokowej im. G.F. Telemanna.

Dokonała wielu prawykonań utworów, często jej dedykowanych, takich kompozytorów jak m.in.: Pertti Jalava (Finlandia), Philip Czapłowski (Australia), Michael Gatonska (USA), Yoori Kim (Korea), M. Kirkoff (Bułgaria/Polska), Jolanta Zdechlikiewicz, Mateusz Bień, Wojciech Wiślak, Michał Pawełek, Grzegorz Majka, Szczepan Tesarowicz, Adrian Konarski.

Od 2003 roku jest pierwszą harfistką Filharmonii Śląskiej w Katowicach, a od 2018 roku współpracuje z Akademią Muzyczną w Katowicach jako wykładowca.

MAREK MLECZKO

OBOJ

Solista, kameralista, pedagog, profesor klasy oboju w Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie.

Studiował w Krakowie w klasie oboju prof. Jerzego Kotyczki oraz we Freiburgu w klasie mistrzowskiej oboisty i kompozytora prof. Heinza Holligera. Zdobył I nagrodę na Międzynarodowym Konkursie The Skene Award w Aberdeen, I nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie Obojowym im. Karola Kurpińskiego we Włoszakowicach-Pawłowicach, został również finalistą Międzynarodowego Konkursu Muzyki Kameralnej „Nicanor Zabaleta” w San Sebastian oraz finalistą Międzynarodowego Konkursu Muzyki Kameralnej UFAM w Paryżu.

Przez dwadzieścia pięć lat był pierwszym oboistą w orkiestrze kameralnej Capella Cracoviensis prowadzonej przez Stanisława Gałońskiego. Współpracował m.in. z Polską Orkiestrą Kameralną, Polską Filharmonią Kameralną, Orkiestrą

Kameralną Polskiego Radia „Amadeus”, Orkiestrą Radiową w Warszawie oraz Sinfonią Varsovią. Jako solista i kameralista występował wielokrotnie w Polsce i za granicą (Czechy, Niemcy, Hiszpania, Portugalia, Węgry, Włochy, Szkocja, Szwecja, USA). Dokonał licznych prawykonań utworów kompozytorów współczesnych, m.in. polskiej premiery *Chemin IV* Luciano Berio.

Jest założycielem Krakowskiego Tria Stroikowego i Kwintetu Dętego – zespołu, który za swoje nagrania uzyskał wielokrotnie nominacje do nagrody Polskiej Akademii Fonograficznej Fryderyk.

Za swoje osiągnięcia muzyczne otrzymał Srebrny Krzyż Zasługi Prezydenta RP oraz tytuł Profesora Sztuk Muzycznych. W 2010 roku Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego odznaczył go brązowym medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

MACIEJ ZIELIŃSKI

Urodził się w 1971 roku w Warszawie. Ukończył z wyróżnieniem warszawską Akademię Muzyczną im. Fryderyka Chopina oraz Royal Academy of Music w Londynie.

Jego twórczość współczesna jest określana mianem „postmodernizmu emocjonalnego”. Zwraca uwagę swoją ekspresyjnością, inwencją formalną i strukturalną, oryginalną orkiestracją oraz indywidualnym spojrzeniem na postmodernizm.

Jego utwory były wykonywane w ramach festiwali takich jak: Warszawska Jesień, Warszawskie Spotkania Muzyczne, Forum Lutosławskiego, Musica Polonica Nova, Gaude Mater, AudioArt, XIV Synthesizer-Musik-Festival w Brunszwiku, Musica del Novecento w Rzymie, European Youth Music Festival Copenhagen '96, Park Lane Festival w Londynie, Światowe Dni Muzyki w Rumunii, Prestigne Festival w Walii. Niektóre są dostępne na płytach wydanych przez EMI Music, Dux, Universal Music, Polskie Nagrania i Acte Préalable. W 2012 roku otrzymał nominację do nagrody Fryderyk w kategorii kompozytor roku. W roku 2014 jego album *V Symphony* otrzymał nominację do nagrody Fryderyk w kategorii album roku.

W 2000 roku jego kompozycja *Lutosławski in memoriam* na obój i fortepian została wybrana przez Associated Board of Royal Schools of Music do programu egzaminacyjnego szkół angielskich.

Jest laureatem wielu konkursów w Polsce i za granicą. Otrzymał m.in.: II nagrodę Kapituły Krytyków II Forum Młodych Kompozytorów w Krakowie, II nagrodę w VI Konkursie Muzyki Syntezatorowej i Komputerowej w Braunschweig (Niemcy), II nagrodę w I Konkursie Młodych Kompozytorów Musica Sacra w Warszawie, III nagrodę w Międzynarodowym Konkursie Kompozytorskim Jihlava'96 (Czechy), III nagrodę w Ogólnopolskim Konkursie Kompozytorskim Gdańsk 1997, Nagrodę Główną w Konkursie PTMW na Projekt Multimedialny w Warszawie, Alan Bush Composition Prize (Wielka Brytania), Josiah Parker Composition Prize (Wielka Brytania).

Szerokiej publiczności znany jest jako twórca muzyki filmowej, za którą otrzymał wiele nagród i nominacji w Polsce i za granicą. Ostatnio rozwija swoją karierę również w USA, gdzie skomponował muzykę do kilku niezależnych filmów amerykańskich.

Ważniejsze utwory: *Miniatura* na kwartet smyczkowy (1989), *Concertino* na klarnet i fortepian (1991), *Wariacje* na klarnet (1991), *Miniatury* na orkiestrę kameralną (1992), *Perchoir* na chór mieszany i perkusję (1992–93), *Capriccio* na klarnet i fortepian (1993), *Sonata* na akordeon (1993), *Musica per archi A.D. 1993* (1993), *I Kwartet smyczkowy* (1994), *Vox Humana* na perkusję i wiolonczelę amplifikowaną (1994), *Alone in a crowd...* na saksofon altowy i taśmę (1994), *Domine, quis habitabit* na chór mieszany a cappella (1995), *Capriccio* na skrzypce (1995), *Clouds* na taśmę (1995), *I Koncert fortepianowy* (1995), *Three Phrases* na klarnet, puzon, wiolonczelę i fortepian (1996), *Tractus* na chór mieszany a cappella (1996), *Shining* na orkiestrę smyczkową (1996), *A.* na saksofon altowy i fortepian (1996), *I Symfonia* (1996), *Abruzzo – Imaginary Landscape* na orkiestrę kameralną (1997), *Capriccio* na orkiestrę kameralną (1998), *Lutosławski in memoriam* na obój i fortepian (1999), *Brass Quintet* (1999), *Oratio* na organy (2000), *Fallen Angel* na perkusję i taśmę (2003), *Sololis* na fortepian (2004), *Trio for M.B.* na klarnet, skrzypce i wiolonczelę (2004), *Shining* na orkiestrę smyczkową (2006), *Concerto Inquieto* na klarnet i orkiestrę (2010), *Barocode I* na skrzypce, altówkę i orkiestrę smyczkową (2011), *V Symphony* (2012), *Concello* na wiolonczelę i orkiestrę smyczkową (2013), *Violincerto* na skrzypce i orkiestrę kameralną (2013). *Between Yesterday and Tomorrow* na flet, altówkę i harfę (2013), *Sonore* na orkiestrę i publiczność (2015), *That time of year* na zespół wokalny (2015), *Accello* na wiolonczelę, akordeon, orkiestrę smyczkową i perkusję (2016), *Time Capsule* na orkiestrę (2018), *Impressioni Concertante* na kwintet dęty (2020), *Three Dreams and a Lullaby* for cello and piano (2020), *Barocode II* na trio stroikowe i orkiestrę smyczkową (2021), Uwertura koncertowa *Fireworks* na orkiestrę (2021); muzyka teatralna i filmowa.

KRZYSZTOF PENDERECKI (1933-2020)

Przebudzenie Jakuba (1974)

W pierwszej połowie lat siedemdziesiątych XX wieku, po trwającym ponad dekadę burzliwym czasie eksperymentów, hołdowania nowoczesności i zaprzeczania tradycji, Krzysztof Penderecki wychodzi z roli kompozytora – awangardysty. „Zdradzony” – jak sam powiedział – przez awangardę, zaczyna skłaniać się ku stylowi neoromantycznemu. Ów zwrot w żadnym razie jednak nie oznacza wtórnego powielania czegoś, co już było. Autor *Raju utraconego*, adaptując w swojej muzyce ogólne założenia minionych konwencji i odnajdując z nimi ideową więź, robi to na własnych zasadach; rozwijając i indywidualizując swój warsztat kompozytorski, wciąż pozostaje twórcą odrębnym i oryginalnym. Romantyzm i współczesność u Pendereckiego przenikają się zatem w sposób nowy i nieznany, tworząc w rezultacie rodzaj scementowanego monolitu o wielkiej sile i głębi przekazu.

Jedną z pierwszych kompozycji, w których ten estetyczny przełom wyraźnie słychać jest *Przebudzenie Jakuba*. To kilkuminutowe symfoniczne dzieło zostało luźno oparte na pochodzącej z Księgi Rodzaju starotestamentowej opowieści o śnie Jakuba, w którym u szczytu drabiny sięgającej nieba uobecnia się Bóg Jahwe. Tytuł utworu może sugerować, że chodzi w nim nie tyle o sen, a o scenę opisującą sam moment przebudzenia; o chwilę, gdy Jakub pojmuje, że Bóg przyszedł i przemówił właśnie do niego i w nim. „A gdy Jakub zbudził się ze snu, pomyślał: «Prawdziwie Pan jest na tym miejscu, a ja o tym nie wiedziałem»” [Rdz 28, 16].

I rzeczywiście – gdy słuchamy *Przebudzenia Jakuba*, mamy wrażenie obcowania z bytem Nieskończonym, Niepojętym, Wszechwładnym. Czujemy nie tylko wielką siłę tego doświadczenia, ale i towarzyszącą mu bojaźń. Muzyka Pendereckiego, choć pozbawiona ilustracyjności i daleka tu od przedstawiania jakichkolwiek historii, przejmująco dotyka istoty Jakubowego przeżycia. Oto starotestamentowy patriarcha zasypia na kamieniu po to, by doznać przebudzenia. Gdy sen się kończy – zaczyna rozumieć.

Narracja utworu, oparta na ewolucji melodyczno-harmonicznej, skupiona jest – jak tłumaczył sam kompozytor – na „rozwijaniu akordu i pochodów sekundowych”. Pozbawiona typowych dla sonoryzmu i niewygodnych dla ucha efektów zachwyca dźwiękową wyobraźnią i bogactwem faktur. Zanurzona w atmosferze snu, znakomicie podkreślonej brzmieniem dwunastu okaryn i niepozbawiona starotestamentowej grozy muzyka porusza wielką intensywnością, emocjonalną zmiennością i siłą wewnętrznego napięcia będącego wypadkową brzmieniowej powściągliwości i gigantycznej ekspresji; zderzenia tego, co ziemskie, namacalne i fizyczne z tym, co boskie i niepojęte.

Utwór powstał na zamówienie Srebrnego Jubileuszu księcia Monako Rainiera III, któremu jest dedykowany. Prawykonanie odbyło się w Monte Carlo 14 sierpnia 1974 roku. Grała Orchestre National de l'Opéra de Monte-Carlo pod batutą Stanisława Skrowaczewskiego.

[7]

ZYGMUNT KRAUZE (*1938)

III Koncert fortepianowy

Okruchy pamięci (2019)

Wybitny znawca muzyki współczesnej, krytyk muzyczny Andrzej Chłopecki nazwał go kompozytorem „osobnym”. I rzeczywiście – Zygmunt Krauze, zaskakując i zachwycając od ponad sześciu dekad publiczność na całym świecie, w kręgu twórców muzyki polskiej wciąż pozostaje daleko poza estetycznymi ugrupowaniami, nurtami i wszelkimi modami. Cechą znamioną dla całej twórczości Krauzego jest jej tolerancyjność; otwartość na różne, często dalekie względem siebie obszary muzyki i sztuki. Ona to uruchamia tak ważną dla kompozytora ideę twórczej wolności uznającą akt tworzenia za proces w pełni niezależny i autonomiczny. Sam kompozytor wyznaje:

[...] ja jestem szczęśliwy z tym, że jestem osobny. Bo uważam, że jedną z istotnych spraw, które muszą być spełnione u artysty, jest jego indywidualność, jego osobność właśnie, jego samotność i unikalność. Nie mówię, że ja taki jestem, ale do tego dążę. [...] Mogę być nawet bardzo malutki, ale sam i po swojemu. I to mi wystarcza.

Być może więc to właśnie ta twórcza osobność sprawia, że w swojej muzyce Zygmunt Krauze chętniej niż na samym stylu koncentruje się na ekspresji, nie ustając w poszukiwaniu jej nowych typów i sposobów wyrażania. Poprzez zastosowanie konkretnego zestawu środków wyrazu, form

czy figur kompozytor nie tylko nadaje swemu dziełu konkretny kształt, ale również owe poszukiwania i wybory ściśle podporządkowuje wpisanej w muzykę idei lub treści. W ten sposób staje się ona najdoskonalszym medium dla wszystkiego, co w kompozytorskiej duszy gra.

Podłożem ideowym *III Koncertu fortepianowego* – jak czytamy w omówieniu Grzegorza Palucha (program 62. Warszawskiej Jesieni) – jest „niezgoda na realia współczesnego świata, pełnego niesprawiedliwości i nierówności pomiędzy ludźmi, co ma miejsce na każdym kontynencie, w wioskach i miastach każdego kraju. Dzieło wyraża ból, jednakże pozbawiony agresji, oraz nadzieję, że dobry czas nadejdzie. W partii solowej koncertu zawarty został element teatralny. Pianista wymawia i wykrzykuje słowa, które ewokują wrażenie zagubienia, nerwowości, paniki, zwątpienia... Rola solisty jest więc rozszerzona o aspekt czysto ludzki”.

Koncert jest utworem jednoczęściowym, składającym się z szeregu kontrastujących i niepowiązanych z sobą segmentów, co podkreśla wrażenie niepewności i zagubienia. Wiodącą rolę odgrywa w nim solo fortepianowe – przejmujące, osobiste i niezwykle emocjonalne. Partia solisty, wcielającego się zarazem w rolę interlokutora, współgra z partiami orkiestrowymi, które, nie stanowiąc dla niej żadnej opozycji, mają wyłącznie podkreślać rolę i znaczenie fortepianu.

Dzieło powstało na zamówienie Instytutu Adama Mickiewicza, Orchestre National de Metz, Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej Warszawska Jesień oraz Filharmonii Narodowej w Warszawie.

[18]

MACIEJ ZIELIŃSKI (*1971)

Arpoboe na obój, harfę i orkiestrę (2023)

Utwór Macieja Zielińskiego *Arpoboe na obój, harfę i orkiestrę kameralną* wpisuje się w sięgającą epok baroku i klasycyzmu tradycję koncertów podwójnych, stanowiąc jednocześnie – poprzez wybór obsady i formę – czytelną nawiązanie do *Koncertu podwójnego na obój, harfę, orkiestrę smyczkową i perkusję* Witolda Lutosławskiego. Wybór tak nietypowego i niezwykle przy tym ciekawego zestawienia instrumentów solowych o zupełnie przeciw różnych możliwościach brzmieniowych, artykulacyjnych i wyrazowych, pozwoli kompozytorowi na ukazanie i zderzenie z sobą ich odmienności i odrębności. Wyptywający z takiego zderzenia dwupodział, swoiste solowe „dwubrzmienie”, w *Koncertcie* Zielińskiego zatoczy jednak szerszy krąg, czyniąc uczestnikiem tego procesu również orkiestrę. Każdy z solistów bowiem, realizując swą partię w otoczeniu własnego, ściśle określonego przez kompozytora zespołu akompaniującego, w naturalny sposób wciągnie towarzyszącą mu grupę instrumentów w swój osobny świat, a tym samym – w sytuację ciągłej konfrontacji.

Inspiracją do takiego spojrzenia kompozytora na formę koncertu podwójnego był film *Family Portrait* w reżyserii Lucy Kerr, w którym postaci prowadzące dialog, pozostawały niewidoczne, widzowie zaś oglądali sceny będące kontrapunktem do słuchanego dialogu.

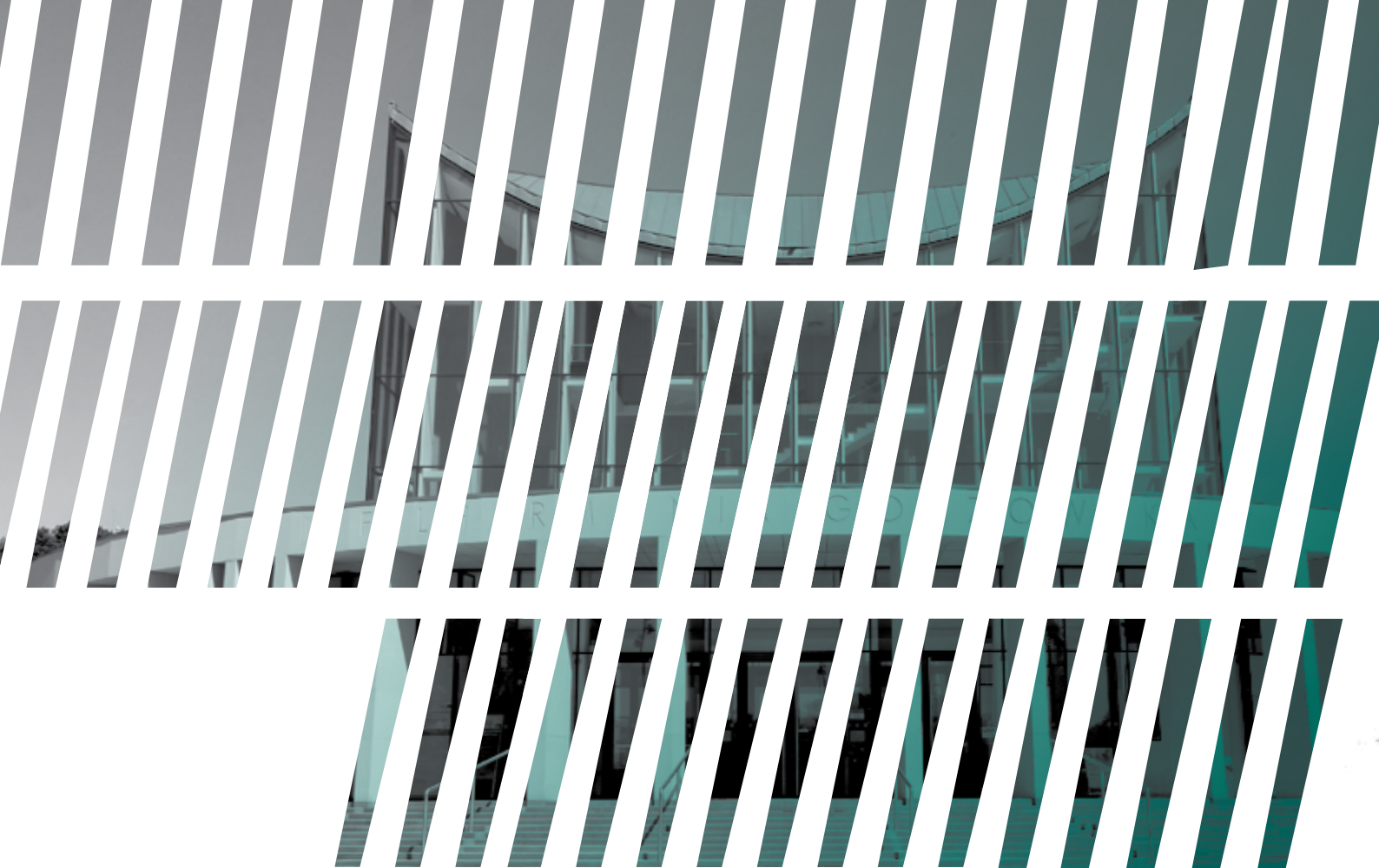
[18']

WITOLD LUTOSŁAWSKI (1913-1994)

Novelette na orkiestrę (1980)

W wyróżniającej się na tle innych kompozycji Lutosławskiego *Novelette* kompozytor prezentuje całkiem inne oblicze niż to, które znamy choćby z aleatorycznego *Kwartetu smyczkowego*. W tej kunsztownej, ujmującej rodzajem naturalnej niefrasobliwości kompozycji twórca zrezygnował nie tylko z zasady dwuczęściowej formy, ale również z charakterystycznych dla jego muzyki potężnych, wymagających rozładowania konfliktów. Wbrew literackim konotacjom zawartym w tytule dzieła mamy tu do czynienia wciąż z muzyką abstrakcyjną, która sprawia wrażenie, jakby Lutosławski tym razem po prostu bawił się ideą formy, będącej przecież w jego twórczości jedną z fundamentalnych zasad kompozycji. Oto więc nie dwu-, a pięcioczęściowy, symetrycznie zbudowany utwór staje się quasi-opowieścią – jakże żartobliwą i lekką – na temat formy właśnie. Świadczyć mogą o tym niepozabawione zabawnej umowności tytuły poszczególnych części. Trzy odmienne w charakterze środkowe ogniwa nazywane są bowiem kolejno *Pierwszym*, *Drugim* i *Trzecim Wydarzeniem*, a okalające je części skrajne to *Zapowiedź* oraz *Zakończenie*. Każde z trzech Wydarzeń składa się z serii krótkich, dość mocno skontrastowanych epizodów, przy czym całość za każdym razem sprawia wrażenie niebywale zwartej, precyzyjnie określonej, pozbawionej jakiegokolwiek nadmiaru. Po gorąckowej aktywności, odrobinie komedii i żywych wybuchach instrumentalnych barw w częściach środkowych nadchodzi czas na *Zakończenie*. Tu wedle zamysłu twórcy uprzednio skumulowane i nagromadzone w głównych częściach emocje, muszą zostać rozładowane. Muzyka przynosi więc spokój i równowagę, by po krótkiej, gwałtownej kulminacji, ostatecznie rozplynąć się w ciszy.

[18']

WYDARZENIA
TOWARZYSZĄCE

PIĘKNA WSPÓŁCZESNA

WYSTAWA JUBILEUSZOWA

od 6 października 2023
foyer Filharmonii Gorzowskiej

Właściwy jubileuszom czas podsumowań staje się jednocześnie okazją do wspomnień; próbą przywołania dawnej obecności i towarzyszącej jej emocji; proustowskim powrotem do chwil, które przez kolejne lata układały się w konkretną historię – wyznaczały jej kierunek i cel, nadawały sens i wartość.

W obchodzącym swoje dziesiąte urodziny Festiwalu Muzyki Współczesnej im. Wojciecha Kilara takich chwil – ważnych, mądrych, pięknych, wartych przywołania – również nie brakowało. One też stały się inspiracją, by w formie fotograficznego zapisu opowiedzieć o jednym z najważniejszych dla Filharmonii Gorzowskiej projektów, powołanym do życia w lutym 2013 roku.

Dzięki wystawie *Piękna Współczesna* nie tylko chcemy wrócić pamięcią do minionych koncertów i wydarzeń, ale również przywołać momenty dla Festiwalu szczególne – pod względem artystycznym, ale również emocjonalnym, duchowym. Niech więc nasze dokumentalne podsumowanie wszystkich poprzednich edycji będzie również fotograficzną kroniką wspomnień, w której udało się zatrzymać to, co w muzyce – w jej tworzeniu, ożywianiu i istnieniu – najpiękniejsze, a zarazem najtrudniejsze do uchwycenia.

Wystawę dedykujemy wszystkim, którzy w ciągu ostatniej dekady współtworzyli z nami to piękne wydarzenie i sprawili, że uwierzyliśmy i wciąż wierzymy w jego sens.

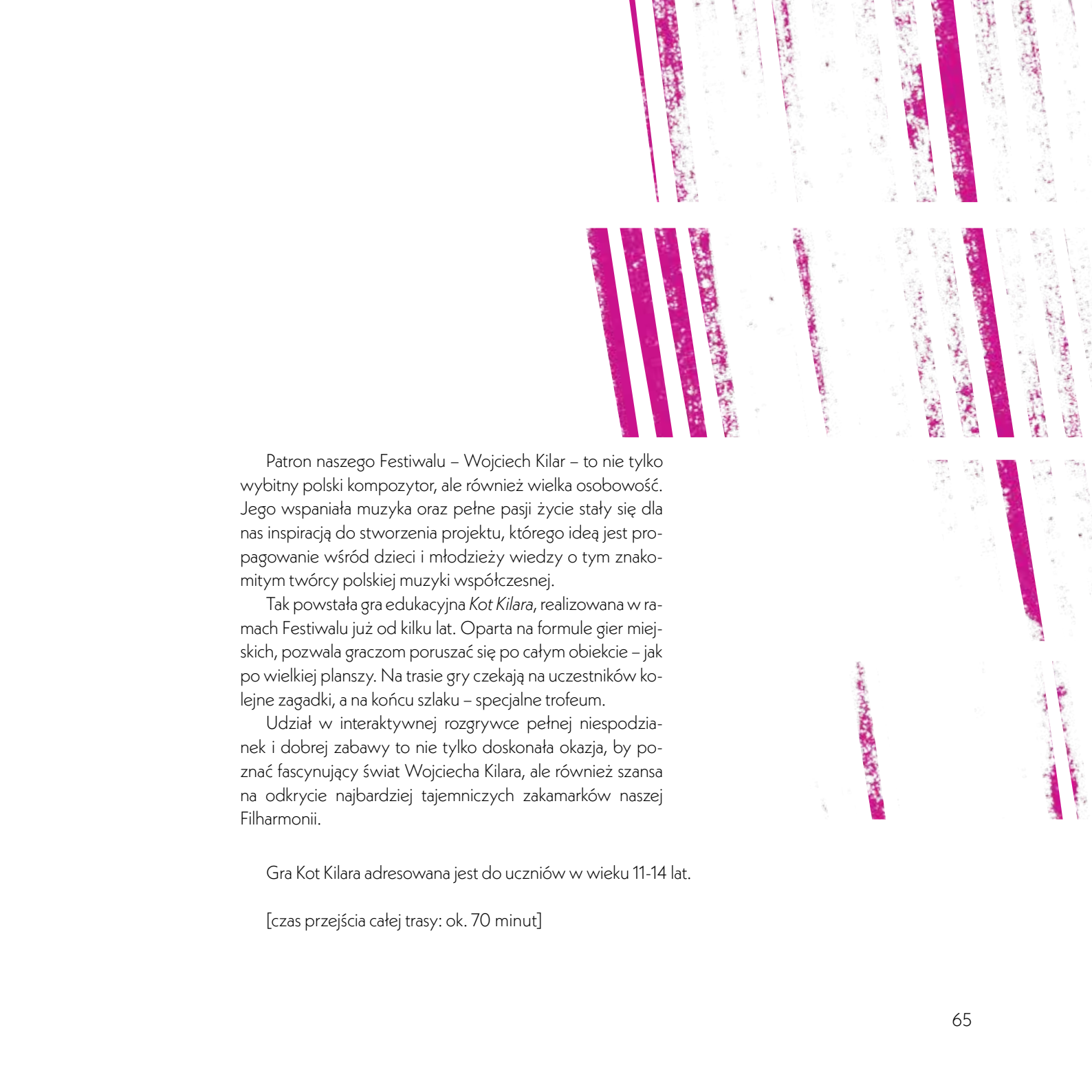
Wystawę *Piękna Współczesna* można będzie oglądać do końca listopada.

KOT KILARA

GRA EDUKACYJNA Z CYKLU
MŁODY WSPÓŁCZEŚNIAK

10 października 2023
wtorek, 9:00-13:00
cały obiekt

Patron naszego Festiwalu – Wojciech Kilar – to nie tylko wybitny polski kompozytor, ale również wielka osobowość. Jego wspaniała muzyka oraz pełne pasji życie stały się dla nas inspiracją do stworzenia projektu, którego idea jest propagowanie wśród dzieci i młodzieży wiedzy o tym znakomitym twórcy polskiej muzyki współczesnej.

Tak powstała gra edukacyjna *Kot Kilara*, realizowana w ramach Festiwalu już od kilku lat. Oparta na formule gier miejskich, pozwala graczom poruszać się po całym obiekcie – jak po wielkiej planszy. Na trasie gry czekają na uczestników kolejne zagadki, a na końcu szlaku – specjalne trofeum.

Udział w interaktywnej rozgrywce pełnej niespodzianek i dobrej zabawy to nie tylko doskonała okazja, by poznać fascynujący świat Wojciecha Kilara, ale również szansa na odkrycie najbardziej tajemniczych zakamarków naszej Filharmonii.

Gra Kot Kilara adresowana jest do uczniów w wieku 11-14 lat.

[czas przejścia całej trasy: ok. 70 minut]

KILAR I FILM

POKAZ FILMU DOTKNIĘCIE RĘKI
I SPOTKANIE Z REŻYSEREM KRZYSZTOFEM ZANUSSIM

19 października 2023

czwartek, 18:00

sala koncertowa Filharmonii Gorzowskiej

KRZYSZTOF ZANUSSI

Reżyser, producent, scenarzysta. Autor znanych na całym świecie filmów: *Struktura kryształu* (1968), *Iluminacja* (1973), *Barwy ochronne* (1976), *Constans* (1980), *Rok spokojnego słońca* (1984), *Gdziekolwiek jest, jeśliś jest* (1988), *Cwał* (1996), *Persona non grata* (2004), *Rewizyta* (2009), *Obce ciało* (2014); *Eter* (2018), *Liczba doskonała* (2022), nagrodzony na wielu międzynarodowych festiwalach, m.in. w Cannes, Wenecji, Locarno, Moskwie, Chicago, Montrealu, Berlinie, Tokio.

Reżyseruje także wystawiane na całym świecie spektakle teatralne oraz jest autorem kilku książek. Doktor honoris causa wielu renomowanych uczelni, prowadzi wykłady dla studentów w wielu krajach.

W latach 1979-2019 dyrektor Studia Filmowego TOR. Producent filmów m.in. Krzysztofa Kieślowskiego, Agnieszki Holland i wielu innych. Profesor Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Muzyka filmowa stanowi osobną i niezwykle ważną część całej twórczości Wojciecha Kilara – uznawanego za jednego z najwybitniejszych jej kompozytorów na świecie; współpracującego z największego formatu reżyserami polskiego i światowego kina; autora, którego nazwisko pojawiło się w ponad stu trzydziestu filmach.

Wśród całej plejady znakomitych reżyserów tym, który w sposób szczególnie cenił muzykę Kilara, jest Krzysztof Zanussi. Efektem ich artystycznego współdziałania są takie filmy jak choćby *Bilans kwartalny*, *Cwał*, *Kontrakt*, *Persona non grata*, *Obce ciało* czy *Czarne słońce*. I właśnie o tej współpracy – o tym, jakie były jej początki, co było jej istotą i jak bardzo potrafiła być inspirująca – będziemy rozmawiać podczas spotkania *Kilar i film* z naszym specjalnym gościem – wybitnym polskim reżyserem Krzysztofem Zanussim.

Rozmowę poprzedzi pokaz filmu *Dotknięcie ręki*, w którym muzyka oraz zagadnienia sztuki, kreacji i bycia artystą stały się pretekstem do podjęcia przez reżysera rozważań na temat kondycji ludzkiej, sensu egzystencji oraz tak fundamentalnych wartości, jak wolność i odpowiedzialność.

Spotkanie z Krzysztofem Zanussim poprowadzi Monika Kowalska – dyrektorka Kina Helios w Gorzowie Wielkopolskim.

Dotknięcie ręki (1992)

reżyseria: Krzysztof Zanussi

[czas trwania: 92 minuty]

Lubuskie

- kraina pałaców, zamków, dworów i jezior

zapraszam

Elżbieta Anna Polak

Marszałek Województwa Lubuskiego

Lubuskie
Warte zachodu

MAŁE MONOGRAFIE WIELCY LUDZIE

Seria popularnych monografii
kompozytorów polskich i zagranicznych
wszystkich epok

FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA

X Festiwal Muzyki Współczesnej
im. Wojciecha Kilara
6-20 października 2023

ORGANIZATOR:

Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10
66-400 Gorzów Wlkp.
www.filharmoniagorzowska.pl

Joanna Pisarewicz – dyrektor
Przemysław Fiugajski – dyrektor artystyczny

Institucja współprowadzona przez:

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

GORZÓW
WIELKOPOLSKI

PATRONAT HONOROWY:

Patronat Honorowy Marszałek
Województwa Lubuskiego
Elżbiety Anny Polak

PREZYDENT MIASTA
GORZÓWA WIELKOPOLSKIEGO

PARTNERZY:

POLSKI TEATR TAŃCA

FINA

Lubuskie
Warte zachodu

Partner motoryzacyjny:

Grupa Gezet

PATRONI MEDIALNI:

TVP
KULTURA

GAZETA LUBUSKA

plus
radio | 100.7 FM
GORZÓW WLKP

Wydawca:

Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10
66-400 Gorzów Wlkp.
T: +48 73 92 700
E: sekretariat@filharmoniagorzowska.pl
www.filharmoniagorzowska.pl

Realizacja:

Wiesław Bajor, Anna Buszkiewicz, Iwona Goździk,
Krzysztof Hillenberg, Bartłomiej Krawczykowski,
Mariola Krechowicz, Mateusz Kwiatkowski, Aleksander Lasek,
Janusz Lisowski, Jolanta Ługowska, Anna Maciaszek,
Władysław Malik, Edyta Molska, Renata Ochwat,
Aleksandra Pakuła, Katarzyna Piławska, Monika Rusiecka,
Patrycja Skrzypek, Małgorzata Szwałik, Karolina Tokarczyk,
Tomasz Wasilewski, Katarzyna Winkiewicz-Więcław,
Magdalena Witkowska, Katarzyna Wojtowicz,
Ewa Woźniak, Barbara Zdyb

Opracowanie treści i redakcja:

Małgorzata Szwałik

Noty biograficzne wykonawców oraz opisy wydarzeń
na podstawie dostarczonych materiałów.

Opracowanie graficzne i skład:

Monika Szalczyńska

Korekta:

Olga Kromuszczyńska

Autorzy zdjęć:

Bartek Barczyk (str. 55)
(C) PWM / Fot. Jan Bebel (str. 4)
Andrzej Grabowski (str. 22, 24, 25, 27)
Marek Gertsman (str. 17)
Kamila Grela (str. 16)
Marek Grotowski (str. 9)
Krzysztof Grygiel (str. 6, 8, 62, 73)
Michał i Kasia Heller (str. 30, 32, 33)
Magda Hueckel (str. 49)
Jakub Janecki (str. 18)
Kinga Karpati (str. 15)
Anna Konieczna-Purchała (str. 14)
Tomasz Kowaluk (str. 11, 46, 48)
Jean-Baptiste Millot (str. 31)
Julia Mleczek (str. 51)
Marcin Nadrowski (str. 60)
Michał Popiel-Machnicki (str. 34)
Mikołaj Rutkowski (str. 67)
Adam Stępień / Agencja Gazeta (str. 52)
Monika Redzisz (str. 28)
Sumik Roman / FilMOTEKA Narodowa
– Instytut Audiowizualny (str. 66)
Katarzyna Wojtowicz (str. 64)
Natallia Yeliseyeva (str. 41)
Archiwum Filharmonii Gorzowskiej (str. 38, 40, 42)
Archiwum prywatne artystów (str. 35, 50)

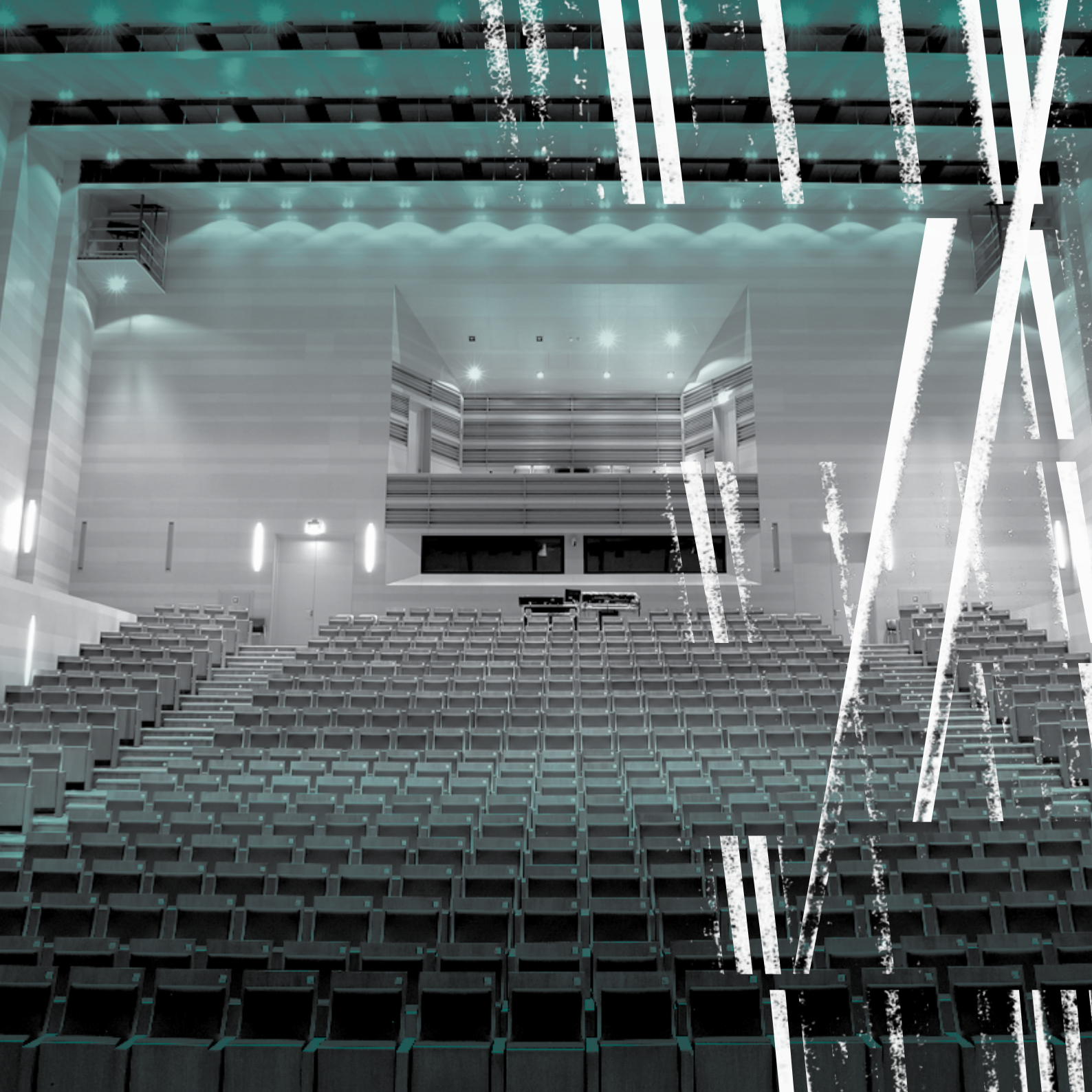
Utworki oznaczone gwiazdką (*) pochodzą
z Katalogu Polskiego Wydawnictwa Muzycznego

Druk:

Sonar Sp. z o.o.
66-400 Gorzów Wlkp.
ul. Kostrzyńska 89

© Copyright by: Filharmonia Gorzowska 2023

ISBN: 978-83-965437-1-4

ISBN: 978-83-965437-1-4